

BĚS

KRVOPŘÍSEŽNÍ III

JOHN
GWYNNE
BOHŮ

Mistrovsky zpracovaná,
brutálně přesvědčivá epická fantasy
inspirovaná severskou kulturou.

*Anthony Ryan, autor trilogie
Stín krkavce*

Host

JOHN GWYNNE

BĚS BOHŮ

Přeložil Pavel Černovský

Brno 2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Fury of the Gods

Copyright © John Gwynne, 2024

First published in Great Britain in 2024 by Orbit

Cover illustration by Marcus Whinney

Cover design by Bekki Guyatt — LBBG

Map by Tim Paul Illustration

Translation © Pavel Černovský, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3120-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-3121-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3122-6 (MobiPocket)

Mé rodině.

Harriett, nevýslovně milované,

Caroline, vzduchu, který dýchám,

Jamesi, Edovi a Willovi, mým tlukoucím srdcím.

Prošli jsme spolu peklem,

pouta lásky a rodiny nás udržela.

VIGRÍÐ

BITEVNÍ PLÁN

POSTAVY

LÍTÍ BIJCI

Agnar Broksson — náčelník Lítých bijců, padl po Biórově zradě na popelavé pláni u Oskutredu

Elva Ohnivá pěst — dcera jarla Störra. Složila krevní přísahu, že najde Bjarna, syna seid-čarodějky Uspy, a že ho osvobodí ze zajetí u Ilsky Kruté a jejích Krmičů krkavců, výměnou za to, že Uspa dovede Lité bijce k bájnému Oskutredu — srdci místa, kde bojovali a umírali bohové

Grend — Elvin společník a ochránce. I on složil krevní přísahu, že najde Bjarna

Huld — po Elvě nejmladší z Lítých bijců. Vyrostla na drsných svelgarthských ulicích

Sighvat Tlustý — Agnarova pravá ruka, zuřivý válečník, avšak spíš než rozhodování ho zajímá jídlo. Složil krevní přísahu, že osvobodí Bjarna ze zajetí Ilščiných Krmičů krkavců

Sólín Slina — jedna z nejdéle sloužících Lítých bijců. V bitvě s hej-
nem tennurů přišla o pár zubů

Urt Nemytý — válečník z řad Lítých bijců, jenž si přízvisko vysloužil
svým odporem k čistotě

Orv Plížil — jediný lučištník mezi Lítými bijci, zvěd a lovec, jenž si
přízvisko vysloužil svou nenápadností

Uspa — seid-čarodějka. Lítí bijci ji zajali (spolu s jejím manželem
Berakem a synem Bjarnem) na ostrově Iskalt, když zničila galdrabók
Graskinnu. Uzavřela s Agnarem a Elvou dohodu, že zavede Lité bijce
k Oskutredu, když jí slíbí, že udělají, co bude v jejich silách, aby za-
chránili jejího syna Bjarna ze spárů Ilsky Kruté. Dohodu zpečetili
krevní přísahou

KRVOPŘÍSEŽNÍ

Æsa — členka Krvopřísežných se znepokojivou lhostejností k bolesti
či životu. V žilách jí koluje krev kamzice Fjally

Edel — hlavní průzkumnice a lovkyně Krvopřísežných. V žilách jí
koluje krev psa Hunda. Je stará, mazaná, opatrná. Jejími společníky
jsou dva lovečtí psi

Einar Polotroll — velký jako strom, nejsilnější z Krvopřísežných.
Miluje jídlo a dobře vyprávěné příběhy. Je *berserk*, v žilách mu koluje
krev medvědího boha

Glórni Lamač štítů — náčelník Krvopřísežných. Taký *berserk*. Man-
žel Vol a starší bratr Thorkela

Gunnar Příd' — pojmenovaný po svém nosu, neboť ten zabírá většinu jeho obličeje a je zahnutý jako zdobená příd' *drakkaru*. V žilách mu koluje krev jezevčice Gröfu

Halja Plochonosá — v žilách jí koluje krev orlice Orny. Sestra Valiho Koňského decha, kterého při boji u Rottovy komnaty zabil troll

Revna Zaječice — pojmenovaná pro svou rychlost v bitvě. V žilách jí koluje krev hranostaje Státy

Ingmar Led — *berserk*

Jökul Kladivoruký — kovář a válečník. V žilách mu koluje krev jezevčice Gröfu

Røkia — *úlfhédin*, v žilách jí koluje krev vlka Úlfriho. Dostala za úkol naučit Varga zacházet se zbraněmi

Svik Rozčesanec — v žilách mu koluje krev lišáka Refa. Hlavní skald Krvopřísežných. Má zvláštní zálibu v sýru

Varg Nerozum — původně otrok Kolskegga, bohatého statkáře a zeman. Když ho Kolskegg zradil, Varg statkáře zavraždil, uprchl a vydal se hledat vrahy své sestry Frøyi. Ke Krvopřísežným se dal proto, aby získal přístup k seid-čarodějce Vol a ona provedla *akáll*, čarovné vzývání, jež Vargovi umožní spatřit poslední okamžiky sestřina života a zjistit tak, jak zemřela. Poté co vstoupil mezi Krvopřísežné, zjistil, že je poskrvněný, *úlfhédin*, s Úlfriho krví v žilách

Vol — seid-čarodějka, manželka Glórniho

KRMIČI KRKAVCŮ A S NIMI SPŘÍZNĚNÍ

Lik-Rifa — dračí bohyně, po staletí uvězněná v komnatě pod kořený jasanu Oskutredu. Nyní se díky čarovnému obřadu provedenému jejími poskvrněnými potomky, drakorozenými, dostala na svobodu

Rotta — krysí bůh, vězněný a mučený Úlfrim a Ornou kvůli svému podílu na vraždě jejich dcery

Biór — poskvrněný, v žilách mu koluje krev krysáka Rotty. Vetřel se mezi Líté bijce, zabil jejich náčelníka Agnara a dovedl Ilsku k Oskutredu, čímž sehrál klíčovou roli v osvobození Lik-Rify z její komnaty pod Oskutredem. Nyní se vrátil ke Krmičům krkavců

Brák Trollí zhouba — poskvrněný, v žilách mu koluje krev hranostajího boha Státy, patří k Drekové partě, lovec kožešin

Drek — poskvrněný, drakorozený, bratr Ilsky a Myrk. Unesl Brecu a zabil Thorkela

Ilm — poskvrněný, v žilách mu koluje krev psího boha Hunda. Původně otrok Lítých bijců, Biór ho však osvobodil a nyní patří mezi Krmiče krkavců

Ilska Krutá — náčelnice Krmičů krkavců, drakorozená, v žilách jí koluje krev Lik-Rify. Starší sestra Dreka a Myrk

Kalv — poskvrněný, v žilách mu koluje krev kance Svina. Syn Rudého Faina a bratr Stórolfa Válkozuba

Kráka — seid-čarodějka, původně otrokyně Lítých bijců, Biór ji však osvobodil a nyní patří mezi Krmiče krkavců

Myrk Ostrý dráp — poskvrněná, drakorozená, v žilách jí koluje krev Lik-Rify. Mladší sestra Ilsky a Dreka

Rudý Fain — poskvrněný, v žilách mu koluje krev kance Svina. Otec Kalva a Stórólfa Válkozuba

Stórólfa Válkozub — poskvrněný, v žilách mu koluje krev kance Svina. Syn Rudého Faina a bratr Kalva. Přízvisko Válkozub si vysloužil tím, že mu jednou zůstalo pár zubů v nepřítelově štítě, když se do něj zahryzl a vytrhl ho protivníkovi z ruky

Oleif Děrozubý — poskvrněný, v žilách mu koluje krev supice Hraeg. Člen Drekovy party a nyní jeden z Krmičů krkavců

Bjarn Beraksson — poskvrněný, syn Uspy a Beraka. Unesla ho Ilska a Krmiči krkavců

Breca Thorkelsson — poskvrněný, syn Orky a Thorkela. Unesl ho Drek

Harek Asgrimsson — poskvrněný, syn Asgrima a Idrun, které zabil Drek se svou partou

OSTATNÍ

Orka Drtilebka — žena Thorkela a matka Brecy. Původně náčelnice Krvopřísežných zvaná Drtilebka. Thorkela zabili a jejího syna unesli a ona se vydala po jeho stopě na sever. Cesta ji zavedla do Grimholtu, kde ji záhy zajali *drengové* a galdněř Skalk. Orka uprchla a rozpoutala krvavou bitvu

Líf Virksson — rybář z vesnice Fellur. Syn Virka a bratr Morda. Orka ho zachránila před popravou a on s ní putoval na sever. Jeho bratra Morda zavraždili, když je Gudvar a *drengové* drželi v železech

Sæunn — poskvrněná otrokyně, v žilách jí koluje krev psa Hunda

Gudleif Arnesson — severně od Kostrohřbetních hor si postavil rodnou usedlost

královna Helka — vládkyně Darlu a okolních oblastí. Ctízádnostivá, nelitostná žena s cílem ovládnout celý Vigríd. Má jednoho syna, Hakona, a jednu dceru, Estrid

princ Hakon Helkasson — syn a nejstarší potomek královny Helky

princezna Estrid Helkasdóttir — dcera královny Helky

úlfhédin Frek — poskvrněný, v žilách mu koluje krev vlčího boha Úlfriho. Otrok královny Helky a jeden z jejích čestných strážců

galdněř Skalk — galdněř z Darlu ve službách královny Helky. Helka ho poslala s Krvopřísežnými zjistit, co se děje na severních hranicích říše. Ukradl Ornin spár a unesl seid-čarodějku Vol

Sturla — Skalkova galdněřská učnice

Gudvar — *dreng* z vesnice Fellur a synovec jarl Sigrún. Je pověřen vedením skupiny vyslané za Orkou, Lífem a Mordem

Vilja — děvka z Darlu, přebývající v krčmě *U mrtvého drenga*

jarl Sigrún — jarl vesnice Fellur a okolí. Stojí proti politické rozpínavosti královny Helky. Orka jí zabila milence a zjizvila tvář, a tak za ní jarl Sigrún poslala svého synovce Gudvara

Yrsa — *dreng* z Darlu ve službách galdnéře Skalka

Arild — *dreng* z vesnice Fellur

Skapti — *dreng*, kapitán Grimholtu, ve službách prince Hakona. Je zapletený do Drekových plánů a jeho přesunů unesených dětí

Hrólf — *dreng* z Grimholtu

jarl Glun Železný stisk — malý jarl, spojenec královny Helky

jarl Svard Škrabal — malý jarl, spojenec královny Helky

jarl Lög z Ligy — vládce přístavního města Liga, přítel Krvopřísežných

jarl Örlyg ze Svelgarthu — vládce města Svelgarthu a okolních oblastí. Starý a prokvetlý válečný vysloužilce, nepřítel královny Helky

princ Jaromir z Iskidanu — iskidanský princ, jeden z mnoha synů Kirilla Nádherného, pána Iskidanu

Ilja — členka družiny z Iskidanu

Taras Býk — pohmožděný — poskvrněný, kterému v žilách koluje krev býka Nauta. Otrok ve službách prince Jaromira z Iskidanu

Iva — seid-čarodějka a otrokyně prince Jaromira

jarl Störr — pán Snakaviku a nejzápadnějších koutů Vigrídu. Otec Thoruna, Elvy a Bródira. Proslul *berserskou* stráží

Silrid — galdnéřka jarla Störra

Thorun Störrsson — nejstarší potomek jarla Störra

Bródir Störrsson — nejmladší potomek jarla Störra

Berak Bjornasson — poskvrněný, kterému v žilách koluje krev medvědího boha Bersera. Manžel seid-čarodějky Uspy a otec Bjarna. Agnar a Lítí bijci ho zajali a prodali coby otroka jarlu Störrovi, aby se přidal k jeho proslulé *berserské* stráži

Gytha — *dreng* a osobní bojovnice jarla Störra

Syr — *dreng* jarla Störra, strážkyně snakavické brány

Hjalmar Mírotvůrce — vůdce žoldnéřské tlupy Divých srdcí

Hrung — hlava obra, magicky oživená silou umírajícího Snaky

Njál Óláfsson — jarl rybářské vesničky na březích řeky Drammur

Terna — otrokyně Njála Óláfssona, původně otrokyně na Kolskeggově statku

Brimil — otrokář se sídlem v Darlu

Rog — šenkýř v krčmě *U mrtvého drenga*

Frøya — Vargova sestra

Leif Kolskeggson — syn Kolskegga. Lovil Varga kvůli vraždě otce, ale když ho dopadl, Glórni a Krvopřísežní si vzali Varga pod svá křídla a před Leifovou pomstou ho zachránili

Sterk V oku smrt — válečník a náčelník námezdné tlupy Rudé ruce

STVOŘENÍ

Grok — obří krkavec

Kló — obří krkavčice

Spert — spertus, vaesen, vázaný věrností Orce a její rodině

Vesli — tennurka, raněná a nalezená Breco. Přisáhala věrnost Brecovi a Spertovi

SEVERSKÉ TITULY, POJMY A PŘEDMĚTY

akáll — vzývání, magický obřad, který odhalí poslední okamžiky zesnulého

althing — schůze, shromáždění svobodného lidu

berserk — člověk vzešlý z medvědího boha Bersera. Může do něj vjet velká síla a divokost

blód svarid — čarovná krevní přísaha

brynja — kroužková zbroj

byrðing — pobřežní člun

cesta velryb — širé moře

drakkar — dlouhá loď

dreng — skvěle vycvičený válečník vázaný přísahou

družiník — výborný jízdní válečník

galdnér — čaroděj znalý runové magie

galdrabók — kniha kouzel

Graskinna — šedá kůže, kniha kouzel napsaných na stažené kůži

Gudfalla — pád bohů

gudljós — božská záře

hangerock — druh oděvu

holmgang — souboj uznávaný zákonem coby způsob řešení sporů

jarl — lord či hrabě

knarr — kupecká loď

mad-chlapec — lidské dítě

niding — nic, nikdo, urážka, znamenající *beze cti*

Raudskinna — rudá kůže, kniha kouzel vyrobená ze stažené kůže mrtvého boha

seax — nůž s jedním ostřím, z druhé strany často lomený, různých rozměrů. Víceúčelový nástroj používaný jak při vaření či holení, tak v boji

seid — druh čarovné moci, zděděné po Snakovi, otci bohů

seid-čarodějka — žena vládoucí magickou mocí

skald — básník, vypravěč příběhů, často zaměstnaný jarlem nebo náčelníkem, aby zpíval o jeho hrdinských skutcích

skál — pevné zdraví

snekkar — menší verze dlouhé lodi

tafl — strategická hra, která se hraje s vyřezávanými figurkami na desce

úlfhéðin — člověk vzešlý z vlčího boha Úlfriho

vaeseni — bytosti stvořené dračí bohyní Lik-Rifou

wergeld — krevní dluh

winingas — návleky na nohy, sahající od kotníku těsně pod kolena

Zle je na zemi,
zrazují ženy,
meče planou,
praskají štíty,
burácí bouře,
vlčí je věk,
až celý svět
propadne zkáze.

Völuspá

SHRNUTÍ DOSAVADNÍHO DĚJE

ORKA

Orčina manžela zavraždili a jejího syna Brecu unesli. Orka se svými společníky Lífem a Mordem vysleduje synovu stopu do Grimholtu, pevnosti na severu Vigrídu. Tam ji zajme galdněř Skalk, ale Orka se s pomocí vaesenů Sperta a Vesli dostane na svobodu a nechá vlka ve své krvi trhat a hryzat a rvát.

Orka zjistí, že Breca v pevnosti není, i když tam objeví celou řadu uvězněných poskvrněných dětí. V Grimholtu se znovu shledá s Krvo-přísežnými, žoldnéřskou tlupou, kterou kdysi vedla pod přízviskem Orka Drtilebka. Nový náčelník Krvopřísežných Glórni Lamač štítů je bratr Orčina zavražděného manžela.

V Grimholtu se Orka a Krvopřísežní dozvědí, že dračice Lik-Rifa byla vysvobozena ze žaláře pod kořeny prastarého jasanu Oskutredu.

Glórni pronásleduje galdněře z Darlu Skalka, protože unesl jeho manželku a seid-čarodějkou Vol. Glórni nabídne Orce, aby šla s ním, ta však odmítne, když se dozví, že Glórni a Krvopřísežní bojovali s drakorozenými v nově objevené komnatě krysího boha Rotty. Orka doufá, že by tam mohla najít stopy, které by ji zavedli za jejím synem.

Glórni s ní pošle hrstku Krvopřísežných, aby jí ukázali cestu do Rottovy komnaty, a jejich cesty se pak rozejdou.

V Rottově komnatě objeví Orka a její druhové důkazy, že tu nedávno byly zajaté děti.

Když je Orka v komnatě, dorazí tam i Myrk z Krmičů krkavců. Myrk je drakorozená, je to sestra Ilsky Kruté a taky Dreka, který zabil Orčina manžela a unesl Brecu. Myrk najde tělo svého otce, kterého zabil Varg Nerozum z Krvopřísežných. Orka i Myrk chtějí znát odpovědi. Následuje boj, Orce přijde na pomoc hrstka Krvopřísežných. Společně porazí Krmiče krkavců a vezmou Myrk do zajetí.

Myrk souhlasí, že zavede Orku a její společníky za Brecou výměnou za informaci o tom, kdo zabil jejího otce. Putují do Starlu, kupeckého města na břehu jezera Horndal, kde se Orka setká s Elvou a Lítými bijci a se zotročeným bohem Úlfrim. Zjistí, že Myrk ji vede po falešné stopě a uzavře dohodu s Elvou a Lítými bijci. Ti jí pomůžou zosnovat předstíraný útěk pro Myrk a Orka má na oplátku doručit Glórni mu a Krvopřísežným zprávu od Elvy, že si je chce najmout do boje proti dračí bohyni Lik-Rifě.

Myrk uprchne a Orka ji sleduje do Lik-Rifiny síně Nástrandu a dále do Svelgarthu, kde vojsko složené z válečníků a vaesenů zrovna pod velením krysáka Rotty útočí na pevnost.

Orka se během útoku vetře do jejich tábora, najde Brecu a unikne s ním. Pronásledují ji však mraziví pavouci, polapí ji, kousnou a vpraví do těla jed. Orka z posledních sil vrhne Brecu do řeky v naději, že ho proud zaneše na dohodnuté místo setkání s jejími společníky.

VARG

Varg je otrok, který zabil muže, jenž ho vlastnil — Kolskegga —, a utekl z farmy, kde pracoval celý život. Ví, že jeho sestra Frøya zemřela, cítil její smrt, ale neví jak. S pramínkem sestřiných vlasů hledal nějakou seid-čarodějkou, aby provedla *akáll*, kouzlo, které odhalí poslední okamžiky něčího života, a tak se taky setkal s tlupou námezdních

žoldnéřů Krvopřísežných. Ti ho k sobě vzali do učení a Varg nedávno zjistil, že je poskvrněný, v krvi má vlčího boha Úlfriho, a taky že Krvopřísežní jsou poskvrnění všichni, ač toto tajemství pečlivě střeží.

Je zrovna v Grimholtu, když se Krvopřísežní opětovně setkají s Orkou, a pak s nimi putuje na jih pátrat po galdněři Skalkovi. Vezmou s sebou i poskvrněné děti, které našli zajaté v Grimholtu.

Po cestě do Darlu potká Varg otrokyni, kterou kdysi znal na Kolskeggově statku, a ta mu prozradí jméno otrokáře z Darlu, jenž od Kolskegga koupil Vargovu sestru. Brimil.

Když Krvopřísežní dorazí do Darlu, zaútočí na Skalkovu galdněřskou věž, zjistí však, že už na ni tou dobou útočí princ Jaromir z Iskidanu. Skalka ani Vol ve věži nenajdou, a tak pokračují do hlavní síně, napadnou královnu Helku a vezmou si jako rukojmí jejího syna prince Hakona.

Glórni s Helkou vyjednává, ta souhlasí, že Krvopřísežným půjčí dlouhou loď a najme si je, aby dostihli prince Jaromira. Výměnou za to jí Krvopřísežní mají vrátit jejího syna Hakona.

Varg v Darlu s pomocí Svika, Einara a Røkie vyhledá otrokáře Brimila. Společně zjistí, že Brimil prodal Frøyu Brákovi Trollí zhoubě, lovcí ve službách Dreka.

Krvopřísežní doplují do Ligy. Tam zjistí, že princ Jaromir už odplul do Iskidanu. Vydají se za ním. Cestou na moři je napadnou dvě posádky jazykožroutů, děsivých cizopasníků, kteří pomalu požerou své oběti jazyk a převezmou vládu nad jejich myslí. Krvopřísežní je porazí, jednu posádku pozabijí a druhou prchající loď začnou pronásledovat. Sledují jazykožrouty na ostrov, kde zničí je i jejich královnu. Na ostrově zjistí, že družiníci prince Jaromira byli polapeni a mají cizopasníky v těle. Glórni jim nabídne rychlou, čestnou smrt, když mu řeknou, kam Jaromir odváží Vol.

Varg a Krvopřísežní plují do Iskidanu, minou přístav Ulaz a vydají se po řece, opustí *Mořského vlka* a dál postupují po pevnině. Jaromira dostihnou ve chvíli, kdy dorazil ke své pevnosti Valdaj. Následuje bitva, při které osvobodí Vol a zabijí Jaromira. Krvopřísežní objeví

žalář plný poskvrněných otroků. Všechno jsou to poskvrnění potomci iskidanského kagana Kirilla. Najdou taky mapy a plány, ze kterých vyplývá, že Jaromir chystal vpád do Vigrídu.

ELVA

Elva putuje k Oskutredu se žoldnéřskou tlupou Lítých bijců. Jejich zajatkyně seid-čarodějka Uspa s nimi uzavře dohodu: nabídne, že je na toto bájně místo skýtající nepřeborné bohatství zavede, když výměnou za to vypátrají a vysvobodí jejího uneseného syna Bjarna, kterého drží Ilska Krutá a její Krmiči krkavců. Uspa se s pár dalšími Lítými bijci — Agnarem, Sighvatem, Elvou, Grendem a Agnarovou seid-čarodějkou Krákou — navzájem zavážou složením *blód svarid*, krevní přísahy.

Když dorazí k Oskutredu, zaútočí na ně Krmiči krkavců, Ilska a její spříznění drakorození, kteří zrovna provádějí seid-rituál zahrnující mnoho unesených poskvrněných dětí, aby vysvobodili dračí bohyni Lik-Rifu. Náčelníka Lítých bijců Agnara zákeřně zavraždí Biór, mladý muž, který se stal Elviným milencem, ve skutečnosti však byl poskvrněný a patřil ke Krmičům krkavců. To Biór zosnoval Bjarnův únos.

Lik-Rifa vyletí z podzemí pod Oskutredem, zabije dvě ze tří okřídlených žen, které ji po tři století strážily, a Lítí bijci nemají jinou možnost než přihlížet, jak dračice i Krmiči krkavců od Oskutredu odcházejí.

Lítí bijci, již bitvu přežili, shromáždí tolik pokladů, kolik unesou. Elva a ti, kteří složili krevní přísahu, zatím vymýšlejí, jak mohou splnit svůj úkol vysvobodit Bjarna, který se nyní ocitl pod dohledem dračí bohyně.

Zatímco prohledávají bitevní plán, okřídlená válečnice Skuld znovu nabyde vědomí. Nastane krátký boj a Elvě se podaří spoutat Skuld otrockým obojkem, který vzala jednomu z poskvrněných. Skuld souhlasí, že je zavede hluboko do podzemí pod velkým stromem, kde se podle ní skrývají ještě větší poklady.

V podzemí objeví zbytky Lik-Rifiny síně a najdou galdrabók seid-kouzel, kterou dračice napsala. Uspa najde v knize kouzlo, které dovede vzkřísit mrtvého boha. V kovárně pod Oskutredem spolu vyrobí otrocký obojek a přivedou k životu vlčího boha Úlfriho. Je však slabý ze všech svých prastarých zranění.

Elva a Lítí bijci se vydají na jih. Je svoláno setkání, na kterém se má určit nový náčelník, a Elva s Huld podstoupí zápas *holmgang*, aby se rozhodlo, která z nich se stane příští náčelnicí. Elva vyhraje a zabije Huld.

Elva se rozhodne putovat na jih do Snakaviku. Po cestě se Lítí bijci zastaví v kupeckém městě Starl na břehu jezera, aby doplnili zásoby. V Darlu potkají Orku a souhlasí, že jí pomůžou, když ona na oplátku doručí zprávu Glórnimu a Krvopřísežným: že si je chce Elva najmout do boje proti Lik-Rifě.

Elva pokračuje dál na jih do Snakaviku, kde se chce setkat se svým otcem jarlem Störrem. Chce si od něj najmout jeho *berserskou* stráž, otec však odmítne. Místo toho se ji pokusí zajmout a ukrást poklady, které si Lítí bijci přivezli od Oskutredu.

Úlfri se promění do vlčí podoby a jarla Störra sežere. Následuje bitva, během níž Elva zabije svého staršího bratra Thoruna a coby nejstarší potomek se sama stane seid-vládkyní otcových *berserkir*.

BIÓR

Biór je poskvrněný s krví krysáka, který se vetřel mezi Líté bijce. Zosnoval únos Bjarna a nechával stopy, aby Krmiči krkavců mohli sledovat Líté bijce k Oskutredu.

Zabije Agnara, náčelníka Lítých bijců, a vysvobodí jejich zotročené poskvrněné — seid-čarodějku Kráku a *hund*-otroka Ilma. Od Oskutredu pak odejde s Lik-Rifou a Krmiči krkavců.

U Krmičů krkavců se Biór znovu shledá se starými přáteli Stórolfem Válkozubem, Rudým Fainem a milenkou Myrk, sestrou Ilsky a Dreka. Krmiči krkavců putují na východ, Lik-Rifa je vede do své

prastaré síně Nástrandí. Po třech stoletích v zajetí je slabá, navíc utržila rány při boji se svými okřídlenými strážkyněmi, a tak se chce zotavit v bezpečí svých síní. Poskvrněné děti, unesené kvůli rituálu na osvobození Lik-Rify, se cestou dozvídají o svém původu, o svých poskvrněných pokrevních liniích, a učí se umění boje.

Když Krmíči krkavců dorazí do Nástrandí, zjistí, že není prázdná, ale že tu na ně čeká krysí bůh Rotta.

Lik-Rifa k sobě povolá vaeseny, jelikož ti jsou její stvoření.

Než se Lik-Rifa zotaví, shromáždí se jich mnoho. Dorazí taky Myrk a přísahá, že se Orce pomstí.

Přijede Gudvar, služebník galdnéře Skalka a královny Helky. Prozradí Lik-Rifě, že Skalk s Helkou mají v plánu oživit orlí bohyni Ornu a zotročit ji.

Biór se vydá na jih. Vojsko se rozdělí, polovinu vede Lik-Rifa do Darlu, zbytek vede Rotta do Svelgarthu, opevněného města, ve kterém vládne jarl Örlyg. Zaútočí na Svelgarth, Biór v průběhu útoku spatří Orku a hrstku Krvopřísežných, kteří pronikali do tábora ve snaze najít Brecu. Strhne se krvavá potyčka a Bióřův přítel Stórolf Válkozub padne. Biór zabije členku Krvopřísežných Revnu Zaječici, Orce se však i se synem podaří uprchnout.

GUDVAR

Gudvar je *dreng* z vesnice Fellur, synovec místní jarl Sigrún. Pronásledoval Orku, Lífa a Morda, a když dorazil do Grimholtu, našel je uvězněné a zabil Morda, otráveného jedem mrazivých pavouků a přikovaného ke zdi. Uprchl, když Orka vypustila vlka ve své krvi a skončil na lodi se Skalkem a dalšími přeživšími, kteří pluli do Darlu.

Gudvar je ctižádostivý a ve Skalkovi uvidí příležitost k vlastnímu postupu, a tak se snaží být galdnéři užitečný. Je zasvěcený do plánů Skalka a královny Helky z Darlu, ale nepříjemným vývojem událostí skončí připoutaný ke stolu ve Skalkově galdnéřské věži. Galdnéř pomocí své moci rozkáže hyrndovi — druhu velkého, agresivního

sršně —, aby se Gudvarovi prožral do žil a usadil se mu poblíž srdce. Skalk Gudvarovi nařídí, aby se spřátelil s princem Hakonem, synem královny Helky, protože má podezření, že Hakon proti své matce pleťchaří. Gudvar dosud leží připoutaný ke stolu, když na galdnéřskou věž zaútočí princ Jaromir z Iskidanu, porazí Skalka a zajme Vol coby vlastní vězeňkyni. Krátce nato zaútočí i Krvopřísežní a Gudvar během zmatku uteče.

Gudvar se činí, aby se stal součástí Hakonova vnitřního okruhu, a po čase odhalí, že Hakon chystá spiknutí s drakorozeným Drekem, vrahem Thorkela a bratrem Ilsky Kruté. Hakon napomáhal při únosech a přesunech poskvrněných dětí na území Helčina království.

Ve snaze zůstat užitečný Skalkovi s Helkou a vyhnout se smrti se Gudvar nabídne, že doručí zprávu Drekovi a Lik-Rifě na severu. Setká se s dračí bohyní a ke všemu se jí dozná, prozradí jí, že Skalk a Helka chtějí vzkřísit a zotročit orlí bohyni Ornu a využít ji v boji proti Lik-Rifě.

Gudvar zradí Skalka i Helku a pomůže Lik-Rifě napadnout Darl. Jeho teta jarl Sigrún zabije Helku a Gudvar zabije prince Hakona, Lik-Rífa se zatím vrhne na oživenou Ornu a roztrhá ji na cucky.

KAPITOLA PRVNÍ

VARG

„Au,“ vyhrkl Varg, když mu Røkia probodla rybářským háčkem odchlíplou kůži, která mu visela z obličeje, pak mu propíchla tvář a nit protáhla. Cítil, jak mu do vousu stekla čerstvá krev. „Au,“ zabručel znovu.

„Přestaň si stěžovat,“ zamručela Røkia a začala mu tvář sešívat.

„Já si nestěžuju, ale bolí to,“ namítl Varg.

„Bolest je nepřítel. Poraz ji,“ zahučela Røkia.

Varg povzdechl.

Před očima se mu zjevil obličej: Svik. Byl upravený, vous měl zapletený do copánku, zrzavé vlasy naolejované. Vůbec nevypadal, že včera bojoval v lité bitvě. Na Varga se zamračil.

„Nejdřív ucho, teď tvář. Jestli hodláš takhle nechávat lidi, aby ti vyřezávali kousky masa z těla, brzy z tebe nezbyde nic,“ řekl.

„Já jsem je nenechal,“ zamračil se Varg, až ho Røkiino šití zatahalo. Zamrkal bolestí. *Umí líp lidi propichovat než zašívát.*

Røkia se vsedě zaklonila a rozhodila rukama. „Tohle nejde!“ vykřikla.

„Tak Røkia ti nejdřív zachrání život a teď ti látá kůži. Co by sis bez ní počal?“ pokračoval Svik a Røkie si nevšimal.

„Jsem jejím dlužníkem,“ souhlasil Varg. *I když tuhle ránu jsem si vysloužil, když jsem vyšplhal na hradby a seskočil mezi desítky nepřátel, abych Røkii zachránil. Nakonec to ale dopadlo opačně.*

„Tu kroužkovou zbroj by sis měl vyčistit,“ podotkl Svik a ukázal na zasyhající skvrny. „Krví ti zrezaví.“

Varg se na sebe podíval, spatřil temné fleky na místech, kde ulpěla krev. Dokonce i stříbrný kroužek na paži, který mu daroval Glórni, byl lepkavý sraženinou.

„To jsem mu říkala i já,“ odtušila Røkia.

„Měl bys Røkii poslouchat,“ přitakal Svik s úsměvem.

„Vždyť jo,“ řekl Varg. „Poslouchám ji. Zbroj si vypucuju, tak jsem to myslel.“

„Chceš, abych ti tu tvářičku konečně došila, nebo se už ta strašlivá bolest nedá vydržet?“ zeptala se ho posměšně Røkia.

Svik se zasmál.

Varg zhluboka nasál. „Pokračuj, prosím,“ odvětil.

Røkia cosi zabručela a znovu se pustila do práce.

Seděli na lavici na nádvoří Valdaje, pevnosti prince Jaromira v Iskidanu. Nad hlavou se klenulo nebe bez mráčku, slunce páliło, mrchožraví ptáci kroužili. Nádvoří bylo potřísněné krví, o něco dál, u rozbořené brány, ležely na hromadě mrtvoly. Spletenec paží, nohou a obličejů, ve smrti bledých, černé strupovité rány jako rozevřená ústa. Jaromirovi družiníci. Už je zbavili všeho, co stálo za to sebrat, zbraní a kroužkových zbrojí, bot i kalhot, na nahých údech hřadovala kánata, zobáky rudé. Podél hradeb za hromadou umrlců se táhla řada patnácti čerstvě navršených mohyl Krvopřísežných, kteří ve včerejší bitvě padli. Varg pomáhal ty hroby kopat, a když na bratry ve zbrani skládali kameny, plakal. U mohyl teď stála Edel, jeden její pes, který přežil, odpočíval natažený na dlažbě. Stará lovkyně štkala. Varg se odvrátil, pohledem spočinul na největší mohyle, do které uložili Ingmara Leda. Zabíla ho Jaromirova čepel.

„Znal jsem ho jenom chvíli,“ zamručel si pro sebe Varg. „Připadá mi to... dýl.“ *Jako rodina. Až dosud byla jediná rodina, kterou jsem poznal,*

moje sestra. Ruka se mu zatoulala k váčku za opaskem, ve které uchoval pramínek Frøyných vlasů.

„Když vedle někoho stojíš ve štítové zdi, vzniknou silná pouta,“ pronesl Svik a položil Vargovi ruku na rameno.

„Čím víc toho namluvíš, tím hůř bude ta jizva vypadat,“ zavrčela na Varga Røkia, plně soustředěná na práci.

„Jizvy dodávají na kráse,“ prohodil Svik. „A na neodolatelnosti pro ženy.“

Røkia pohrdlivě odfrkla, Svik se zazubil.

Členové Krvopřísežných seděli na různých místech na nádvoří, většina si ošetřovala rány nebo pečovala o poškozenou výzbroj, zaceľovali díry v těle nebo kroužkových zbrojích, šili, látali, vyspravovali, natírali olejem. Pár jich taky stálo na hradbách a věžích, drželo hlídku.

Ze dveří hodovní síně vyšli Glórni a Vol. Glórni na rameni nesl dlouhou sekeru, druhou rukou ochránářsky držel seid-čarodějku za paži a podpíral ji při chůzi. Avšak poté, co Varg včera viděl, jaké škody dokázala napáchat Jaromirovi svou mocí, měl takové tušení, že Vol se o sebe dovede postarat docela sama.

Kráčel s nimi i Sulich. Hlavu měl čerstvě vyholenou, na sobě destičkovou zbroj, kterou mu prve daroval Varg, od opasku mu visely pouzdro na luk a toulec. Za nimi vyšla víc než dvacítko dalších lidí, mužů a žen, světlé i tmavé pleti. Vězni, které objevili v místnosti za hodovní síní.

„To všechno jsou doopravdy poskvrnění potomci velkého kagana?“ zeptal se Varg.

„Tak to tvrdil Sulich a ten by to měl vědět, když je sám jedním z nich,“ odvětil Svik.

Vol se rozhlédla po dvoraně a spatřila Varga s Rokií a Svikem. Řekla cosi Glórniemu a oba zamířili k nim.

„Hotovo,“ pronesla Røkia, zaklonila se a přimhouřenýma očima si prohlížela své dílo. Zavázala střívko na uzlík a odřízla ho seaxem. Varg se rány zlehka dotkl, kůže byla na omak napuchlá a hrbolatá.

„Děkuju,“ řekl.

„Hm,“ zabručela Røkia.

Glórni kývl hlavou na pozdrav, jeho mohutné tělo vrhlo na Varga stín.

„Náčelníku,“ ozvali se všichni tři najednou.

„Vol,“ řekl Svik, „je dobré mít tě zase zpátky.“

Vol byla vyhublá, tvář měla samou modřinu, seid-tetování na krku splývalo s podlitinami a skoro se pod nimi ztrácelo. Okolo úst měla červené tečky od vpichů, kde jí předtím sešili rty. Ale z tmavých očí vyzařovala síla.

„Je dobré být zase zpět, Sviku, dobré tě zase vidět, tebe i všechny bratry a sestry,“ pronesla přes nateklé rty, pak se podívala na Varga. „Glórni mi řekl, že jsi vyrostl. Že teď už jsi skutečně jedním z nás. Nezapomněla jsem, jaký slib jsem ti dala tehdy v jeskyních Rottova sídla. Dlužím ti *akáll*.“

„Jsi už dost silná?“ zeptal se Glórni.

„Pche, vykuchala jsem přece Jaromira, ne snad?“ ohradila se Vol.

„Baže, to vykuchala,“ souhlasil Glórni, v hlase náznak hrlosti, rty mu zacukaly vzácným úsměvem.

Vol natáhla paži a dotkla se Vargova ramene. „Pořád si to přeješ? Spatřit *akáll* není žádná maličkost. Mohly by se odhalit věci, které je lepší nechat... neviděné.“

Vargovi se zatajil dech. Zjistit, jak zemřela jeho sestra. To jediné ho už tak dlouho pohánělo. *Uvidím Frøyiny poslední chvílky*. Přesně po tom už dlouho toužil, ale když si to teď představil, ucítil v žaludku vypučet semínko děsu. Vědět, že je Frøya mrtvá, to byla jedna věc. Sledovat, jak se to stalo, to je něco úplně jiného, třebaže teď by to znamenalo dívat se už jen na minulost.

Frøya je moje sestra. Jediný člověk, kterého jsem kdy miloval, který kdy miloval mě. Dlužím jí to.

„Musím to vědět,“ řekl nahlas. „Ale jen až budeš úplně vyzdravená.“

Vol přikývla, usmála se. „Je mi dobře. Takže dneska večer.“

„Dneska večer,“ opakoval Varg.

„Tu kroužkovou zbroj si musíš vydrhnout,“ zabručel na Varga Glórni a zamračil se na krvavé fleky. „Nebo ti zrezaví.“

„Už jsme mu to říkali,“ odpověděl Svik.

„Udělám to brzy,“ slíbil Varg.

Vol spustila ruku a sáhla na zčernalý železný kroužek, který jí visel u opasku, na něm dva klíče.

„Kde jsou?“

„Ve věži,“ řekl Glórni a mávl rukou k jedné z věží u brány. Před vchodem stáli dva Krvopřísežní.

Vol se vydala k věži, Glórni krok za ní.

„Jdeme,“ prohodil Svik a zamířil za nimi. Røkia se podívala na Varga, pokrčila rameny a oba je následovali.

„Náčelníku,“ ozvali se strážní, Glórni přikývl a oni mu dveře otevřeli. Na okamžik se zastavil a podíval se na Vol.

„Jsi si tím jistá?“ zeptal se jí.

„Ano,“ přitakala Vol. „Byli to Jaromirovi otroci, to on jim rozkázal. Putovala jsem s nimi. Dobrovolně by mu nesloužili, nejsou to naši nepřátelé.“ Pohlédla ho po tváři. „Věř mi.“

Glórni vstoupil do věže, Vol za ním, Svik o pár kroků pozadu. Varg přidal do kroku, aby se protáhl dovnitř dřív, než se tam nahnou další Krvopřísežní.

Paprsek světla z vysokého okna protínal jinak temnou síň. Varg zamrkal. Nechal vlka ve své krvi, aby jím prostoupil, zrak i ostatní smysly se okamžitě zostrily. Vzduch páchl krví a potem.

Stáli ve čtvercové komnatě, schodiště na jedné straně vedlo nahoru na ochoz na hradbách. Další Krvopřísežní tu seděli na židlích a hráli drápky. V ohradě uprostřed místnosti viděl na slámě dvě postavy, ležící ženu s vyholenou hlavou, těsně vedle ní seděl mohutný muž s černou kůží, který probodával Vol i Glórniho zlostným pohledem. Oba byli spoutaní provazem, na krku měli otrocké obojky.

„Nechte Ivu na pokoji,“ pronesl býčí muž, jeho hlas zahřměl jako bouře v dáli. Hlavu i krk měl ovázané obvazy, na kterých ztvrdla krev, jak ho Ingmar Led bodl a ztloukl ratištěm zlomeného kopí. Aby toho

poskvrněného otroka dokázali srazit na zem, vyžádalo si to spojené úsilí Ingmara, Røkie a Svika. Takovou sílu Varg ještě nikdy neviděl.

„Tarasi,“ pronesla Vol něžně a přistoupila blíž, „já jsem přišla Ivě pomoci.“ Odmělčela se. „A tobě taky, jestli mě necháš.“

„Pomoci?“ zamračil se Taras. „Pomoci Ivě, ne ublížit?“ Starostlivě pohlédl na ženu ležící na slámě. Hlavu měla oholenou na strniště, tuniku svlečenou, záda i hrud' ovázané. Po pažích se jí vinula a kroutila tetování, po trupu až ke krku, podél čelisti. Byla bledá, tělo měla potažené tenkou vrstvou potu, na obvazech rudé květy tam, kde ji probodly Sulichovy šípy. Taras na ni ochránářsky položil mohutně osvalenou paži a stiskl jí ruku.

„Co?“ zamumlala Iva, otevřela oči. Zvedla hlavu, podívala se na Vol a Glórniho.

„Co se stalo?“ zeptala se, hlas jen chrčivý šepot.

„Bitka,“ odvětil Taras.

„To jsem si odvodila sama,“ zašklebila se Iva. Zkusila se posadit, tvář se jí stáhla bolestí.

„Prohráli jsme,“ pokračoval zasmušile Taras.

„I to jsem uhádla.“

„Jaromir je mrtvý a s ním i celá družina,“ dodala Vol. „Valdaj je teď naše.“

„Jaromir mrtvý?“ zaburácel Taras. Pomalu se mu po tváři rozlil úsměv.

„Měli byste odejít,“ varovala je Iva. „Než dorazí Rurik.“

„Rurik?“ zašeptal Varg Svikovi.

„Jaromirův bratr. Podle všech zpráv stejný bimbas jako on,“ odpověděl šeptem Svik.

„Tohle jsem našla na Jaromirově mrtvole,“ pokračovala Vol a zvedla železný kruh se dvěma klíči. „Od vašich obojků.“ Dřepla si, vsunula jeden do zámku na Ivině krku, otočila jím a obojek sundala. Pak totéž udělala pro Tarase. Kývla k provazům, které je poutaly, Glórni tasil seax a podal jí ho. Taras se napjal.

„Důvěřujte mi,“ řekla Vol.

„To se lehko řekne,“ vydechla Iva, ale i tak položila Tarasovi dlaň na paži, ten přikývl.

Vol se k nim sklonila a přeřízla pouta, pak vstala.

„Teď jste oba volní.“

„Volní?“ opakoval pomalu Taras, to slovo se mu na jazyce převálilo, jako by ochutnával neznámé jídlo. Svraštil obočí. „Co budeme dělat, Ivo?“ zeptal se seid-čarodějky.

„Já... nevím,“ odvětila Iva. „Nikdy předtím jsem volná nebyla.“

„Měli byste zůstat tady a dát se do kupy, než budete moc cestovat,“ radila jim Vol. „Máme jídlo i vodu. Až vám bude líp, jděte, kam chcete. Žádám vás jenom o jediné: nikdy se znovu nepostavte proti nám.“

„Na to ti dám slovo,“ odtušila Iva a zalétla rukou ke svým zraněním.

„Už nikdy bojovat proti vám. Taras slibuje,“ potvrdil býčí muž.

„Dobře,“ pochválila si Vol.

„Jídlo i pití vám přineseme sem, ale vězte, že nemusíte zůstávat přímo tady. Nejste našimi vězni.“

„Taras být s Ivou,“ řekl Taras.

„Chtěla bych vidět slunce a cítit vzduch,“ hlesla Iva.

Taras ji bez námahy zvedl ze země. Vol se zatím otočila a odcházela z věže, Glórni i ostatní Krvopřísežní kráčeli za ní.

Vyšli na slunce, Taras je následoval s Ivou v náruči. Ta zamžourala na nebe a usmála se.

„Svobodná,“ vydechla. Pak se zadívala na cosi vysoko nad nimi, tvář se jí stáhla zamračením.

„Pozor, na nebi!“ vykřikl jeden ze strážných na hradbách a všichni vzhledli.

Varg uviděl dva tvary, kroužily vysoko, ale jak slétaly, nabíraly na velikosti. Na tu dálku se jevíly malé, ale když Varg zahlédl poblíž nich obrysy kroužících káňat, pochopil, že tu něco nehraje. Tihle ptáci byli větší. Mnohem větší.

Sulich vytáhl z pouzdra luk a obratně nasadil tětivu, založil šíp a natáhl.

„Počkej,“ zavrčel Glórni.

Oba ptáci se snášeli níž, čím blíže se ocitali, tím zřetelnější bylo, že rozhodně nejsou obyčejní. Vargovi došlo, že se dívá na dva obří krkavce, kteří hlučně krákali. Víř z jejich křídel zvedal prach.

Varg si najednou uvědomil, že v jejich krákání lze rozlišovat slova. „Krvopřísežní,“ skřehotali krkavci. „Hledáme Krvopřísežné.“

Glórni si přiložil spojené dlaně k ústům.

„My jsme Krvopřísežní!“ zvolal.

Oba obří krkavci sklouzli níž, zvedla se celá oblaka prachu, Varg i ostatní jim chvatně uskakovali z cesty, a to už oba opeřenci přistávali na nádvoří. Jeden zakrákal a začal si zobákem probírat peří.

„Glórni,“ zaskřehotal druhý krkavec.

Glórni předstoupil.

„Já jsem Glórni,“ řekl.

Krkavci seskočil ze hřbetu tennur, prudce roztáhl křídla, aby zbrzdil pád, a nakonec zlehka přistál na zemi. Z opasku mu visel váček a Varg to stvoření poznal. Z Grimholtu. Společník Orky.

„Já Vesli,“ představil se tvor. „Putovala dlouho, abych vás našla. Nesu vzkaz od paní Orky.“

Glórni čekal. Zavládlo mlčení. „Hledáme vás už strašně daleko. Vesli je zima, je unavená a...“ — hromada mrtvol jako by tennurce náhle přetrhla nit, olízla si rty — „...hladová.“

Varg se zašklebil.

„Nuže, jaký vzkaz posílá Orka?“ pobídl ji do ticha Glórni.

„Ach, ano,“ odvětila tennurka a odtrhla oči od umrlců. „Paní Orka říká, že Elva Ohnivá pěst chce Krvopřísežné najmout.“

„Na co?“ zvolal Svik.

Tennurka mu věnovala úsměv plný ostrých zoubků.

„Na zabítí dračice.“

KAPITOLA DRUHÁ

GUDVAR

Gudvar se s ostrým syknutím probudil a napůl se posadil na svinovací matraci položené na zemi. Zdály se mu sny, o boji draků a orlů, o rozervěných čelistech *úlfhédnar*, kteří mu jdou po krku, a o nestvůrách, které se mu prokousávají do masa. Vytáhl si rukáv kroužkové zbroje, ve které spal, i vlněné tuniky pod ní a podíval se na jizvu pod strupem na paži, kudy se mu do těla na povel Skalka, galdnéře královny Helky, zavrtal hyrnd a kudy se pak zase na příkaz bohyně vydral ven. Strup se začínal loupat, rána nijak nebolela, ale hrůza z těch vzpomínek se Gudvarovi vrtěla v prsou.

Ted' už jsem v bezpečí, uklidňoval sám sebe. Párkrát se nadechl, aby utišil tlukoucí srdce, jsem pod ochranou Lik-Rify a na tu jsou krátkí i sami bohové. Vybavilo se mu, jak Skalk vdechl život kostem orlice Orny, i to, jak zuřivě se obě bohyně bily nahoře na nebi. Včerejšek byl plný zrad a bojů, krve a popela. Bohů a monster. Z Orny teď už zase nezbývalo nic než kosti. Skalk byl pryč, Helka mrtvá a Gudvarova věrnost nyní patřila dračí bohyni.

Byl v dlouhém domě, který po příjezdu do Darlu přidělili jeho tetě jarl Sigrún. Otroci zrovna v jámě uprostřed síně zapálili oheň,

místností se rozlily světlo a stíny. Otevřenými dveřmi sem prosakoval první denní jas, přede dveřmi se rýsoval obrys a stín *drenga*, který stál na stráži. *Drengové* okolo Gudvara už taky vstávali. Na okamžik měl dojem, že se ocitl zpět ve vesnici Fellur, doma, kde bylo všechno prosté. A bezpečné.

Kéž bych se tam zase vrátil.

S hlubokým povzdechem se natáhl pro zbraňový opasek a lenivě se postavil. Celé tělo měl bolavé a ztuhlé. Opasek si připjal přes *brynju*.

Zavrzaly dveře a jarl Sigrún vyšla ze své oddělené komnaty na opačném konci dlouhého domu. Uviděla Gudvara a pokynula mu, aby šel k ní.

„Pohybujeme se tady na ostří nože,“ řekla, když došel až k ní. „Musíme být užiteční. Tys včera Lik-Rifě hodně pomohl. Musíme jí to připomenout.“

„Ale opatrně,“ varoval ji Gudvar a otřel si přitom kapičku ze špičky nosu. „Je pyšná a nepředvídatelná, má sklony k... prudkým výbuchům.“

„Ano, opatrně,“ přitakala Sigrún. „Je však životně důležité, abychom zůstali užiteční i nadále. Ty ji znáš líp — co ji přesvědčí?“

Stává se ze mě mistr v umění být užitečný, blesklo hlavou Gudvarovi. Nejdřív jsem musel zůstat užitečný galdnéři Skalkovi, abych si zachoval život, teď musím to samé udělat pro dračí bohyni.

„Má ráda lichotky,“ odtušil Gudvar, když si vzpomněl, jak se plazil a žadonil o život a jakou rozkoš jí působily komplimenty, které ze sebe vyvzracel ve snaze prodloužit si život i jen o pár chvil.

„*Drengové* z vesnice Fellur,“ pronesla jarl Sigrún a zvýšila přitom hlas tak, aby ji slyšeli všichni v síni — o málo víc než třicet válečníků, kteří jí po včerejší bitvě zbyli. „Svět se změnil. Bohové chodí po zemi a létají po nebi. Jestli máme přežít, musíme se přizpůsobit. Vy jste mi složili slib, svěřili jste se do mé péče. Důvěřujte mi i teď a já vás tím provedu.“ Smutně se usmála, jizva na tváři se zkrabatila v cosi ještě méně pohledného. „Možná odsud dokonce vyjdeme v lepším

postavení, než kdybychom bojovali na Helčině straně proti jarlu Störrovi. To ukáže čas.“

Do síně vstoupil *dreng* na stráží u vchodu do dlouhého domu — mladý válečník jménem Járn.

„Přicházejí sem lidé,“ zvolal neklidně. „A... další věci...“

„Připravte se,“ řekla jarl Sigrún Gudvarovi a svým *drengům*. Připjali si zbraně a semkli se těsněji kolem ní.

Dreng u dveří ustoupil a dovnitř se začaly hrnout postavy, jejich stín zakryl sluneční svit.

Když došli do záře ohně, viděl Gudvar, že v čele krácejí muž a žena, oba tmavovlasí a odění do dobré *brynji* a s mečem a seaxem za pasem, muž třímal ještě kopí. Za nimi dlouhými kroky kolébavě postupovala hrstka skraelingů, údy měli příliš dlouhé na ta svá popelavá těla, svaly jako spletené provazce, v pazourech či za pasem hrubou zbraň ze železa. Ve vzduchu se nad nimi míhalo pár tennurů. Jeden z nich přiletěl ke Gudvarovi a vznášel se před ním. Usmál se a odhalil dvě řady zubů jako brusné kameny.

Odporná prtává havět, pomyslel si Gudvar při pohledu na tělíčko připomínající krysu a na příliš velká ústa.

„Ráda vás poznávám,“ pozdravila Sigrún a o krok předstoupila. „Já jsem jarl Sigrún.“

„Vím, kdo jsi,“ odpověděla žena v černém. Jedno oko měla modré, druhé bledé jako zakalené mléko. Prohlédla si Sigrún od hlavy k patě.

„A ty jsi?“

„Já jsem Blóta,“ odpověděla. „Jsem drakorozená. Máte vyjít na nádvoří.“

„Co se děje na nádvoří?“ zeptala se Sigrún.

„Lik-Rifa svolává všechny, kdo včera bojovali. Co chce...“ Blóta pokrčila rameny. „Kdo porozumí mysli bohyně?“ Otočila se a odcházela.

Teta pohlédla na Gudvara a ten škulbl rameny. Kdoví, co má Lik-Rifa v úmyslu — sežrat je, nebo odměnit, obojí se jevílo stejně možné.

„Za mnou,“ řekla jarl Sigrún a vydala se za drakorozenou válečnicí, její *drengové* se seřadili za jejími zády. Gudvar popoběhl, aby jí zůstal po boku.

Vyšli z dlouhého domu, Gudvar se na okamžik zarazil, když venku spatřil trolla, který tam na drakorozenou čekal. Byl obrovský, šlachovitý a kůži měl tlustou jako kůra starého dubu, v ruce mohutných jako kladiva držel dřevěný kyj pobitý hřeby. Troll se zamračil, hekl a otočil se, následoval oba drakorozené válečníky.

Procházeli ulicí z udusané hlíny, která vedla mezi řadami dlouhých domů a kováren, a připojili se k průvodu dalších lidí, již všichni směřovali k síni bývalé královny Helky: ke stavení, kterému dříve koroenovaly kosti bohyně Orny a které vévodilo celému svahu, na němž byla pevnost vybudovaná. Ulice vyústila do nádvoří a Gudvar si cestou prohlížel trosky, které zbyly z nádvoří i síně. Těla i suť už odklidili, ale zem zůstávala rozrytá a rozervaná z té zkázy, kterou při svém zuřivém boji způsobily Lik-Rifa s Ornou. Všude se válelo peří a neurčité hromady masa a kostí, tu a tam se rýsovaly tmavé skvrny zaschlé krve.

Na protilehlém konci nádvoří, před schodištěm vedoucím do hodoní síně, klečeli v dlouhé řadě muži a ženy, padesát nebo šedesát lidí, zápěstí spoutaná za zády, všichni *drengové*, mnozí zakrvácení, nesoucí rány ze včerejšího boje. Nad nimi stáli drakorození a trollové.

Helčini drengové, uvědomil si Gudvar, když některé z klečících poznal.

Lik-Rifa stála na vrcholku schodiště ve své ženské podobě, tmavovlasá, vysoká a vladařská, oděná do popelavě šedé tuniky s červeným obšíváním. Tvář i paže jí však brázdily čerstvé rány a jedno oko měla nateklé a bezmála zavřené, vybarvené modřinami.

Zajímavé... takže není nedotknutelná, zapřemítal Gudvar, ale hned zase hlavu chvatně umlčel pro případ, že by Lik-Rifa uměla číst myšlenky. Z každé strany vedle ní čněly dva dřevěné pilíře, vrata od síně za jejími zády byla ze zdi vyrvaná, jedno křídlo viselo, druhé se roztránilo na třísky. K nebi se vzpínala jen polovina zdi, tlusté trámy byly zpěrážené, střecha zmizela dočista. Kolem bohyně stáli válečníci, všichni

tmavovlasí a odění do pěkné *brynji* a válečné výzbroje. Hned vedle Lik-Rify spatřil Gudvar mohutnou postavu Dreka, ačkoli i jeho bohyně převyšovala, a vedle Dreka jeho sestru Ilsku Krutou, náčelnici Krmičů krkavců.

Už to nejsou nájemní žoldnéři — teď je z nich čestná stráž bohyně.

Viděl i vaeseny, skraelingy a trolly, tennury a další věci, kterými si nebyl jistý. Jen pohled na ně ho uváděl v nepokoj. Po obvodu nádvoří stáli další válečníci, spousta z nich muži a ženy, uctívající dračice, kterým dřív nezbyvalo než se věčně krčit ve stínech, ale nyní jim příchod jejich královny daroval odvalu.

Jarl Sigrún kráčela jistým krokem za oběma drakorozenými válečníky, kteří pochodovali rovnou ke schodišti do hodovní síně. Tam se zastavili. Gudvar se postavil vedle tety, její *drengové* za ni. Sigrún vzhledla k Lik-Rifě, která pro změnu upřela oči na ni, a jarl se uklonila. Lik-Rifa dál hleděla a ani nemrkla, pak přesunula pohled na Gudvara a zadívala se mu do očí. Polkl a jako jeho teta se taky uklonil. Lik-Rifě cukly koutky rtů úsměvem, i ona krátce sklonila hlavu na znamení, že o nich ví, a to už její oči putovaly dál.

Nádvoří se dál zaplňovalo mnoha válečníky i lidmi z města. Někteří přicházeli na Lik-Rifino volání, další sem vedly jen úžas a zvědavost, jiné sem nahnali následovníci bohyně. Gudvar zahlédl jarla Gluna Železného stiska, plavovlasého, širokého a zavalitého, a jarla Svarda Škrabala, staršího, štíhlejšího a vyššího, za nimi pár desítek jejich *drengů*, které na nádvoří přiváděl kruh drakorozených, skraelingů a uctíváčů dračice. Před zajatci kráčela hrstka trollů a ne zrovna ohleduplně jim zjednávala průchod zástupem. Dovedli je kousek od Gudvara, Sigrún a jejich *drengů*.

Lik-Rifa postoupila o krok vpřed a nádvoří zmlklo.

„Lidé Darlu, nastává nový věk a vy máte to štěstí, že ho spatříte na vlastní oči.“ Rozpřáhla doširoka paže. „Máte novou královnu. Nejen Darlu, ale celého Vigrídu. Žádnou nanicovatou dobyvatelku, ale BOHYNI.“ Poslední slovo zaburácela, ústa se jí přitom rozšířila a protáhla, blýskl se rudý chřtán a řady ostrých zubů, vyletěly sliny.

Nato se jí tvář zase vrátila do běžných, lidských měřítek, jen v čelistech a tvářích jí doznívalo zachvění a zacukání.

„Mnozí z vás včera bojovali proti mně,“ sykla a upřela zlověsný pohled na Gluna a Svarda a jejich řadu *drengů*, pak na vojáky klečící u paty schodiště. „Toto jsou *drengové* královny Helky, její přísežníci. Helka je teď mrtvá, ale tihle válečníci zůstávají spjatí přísahou s ní či s její pokrevní linií.“ Popotáhla. „Helku zabili mí věrní spojenci,“ ukázala na Gudvara a Sigrún.

„A jejího syna Hakona,“ vyklnl Gudvar. „Zabil jsem ho,“ dodal.

„Ale jak jsem se dozvěděla, poslední z Helčina vrhu ještě žije,“ pronesla Lik-Rifa hořce. Ohlédla se přes rameno a Drek přistoupil, naklonil se k ní.

„Estrid, Helčina dcera,“ slyšel Gudvar napovídat Dreka.

„Ano, Helčina dcera. Takže tito válečníci u mých nohou jsou pořád vázaní přísahou věrnosti.“ Povzdechla si a zavrtěla hlavou.

„Zabijte je,“ řekla.

Z řady *drengů* se ozvaly výkřiky a prosby o milost, ale trollové jen napřáhli kyje a vši silou jimi máchli. Krev stříkala, kosti praskaly, maso na maděru. Drakorození bodali, sekali a roztínali kopím, mečem a sekerou, pak kakofonie výkřiků a nářků postupně utichala a během pár úderů srdce byli všichni *drengové* mrtví, jejich krev se vsakovala do udusané hlíny nádvoří.

Gudvar o krok couvl a hřbetem ruky si setřel pořádný cákanec krve z líce. Dokonce i jarl Sigrún se zatvářila otřeseně, rychle se však zase ovládla.

„Přiveďte je,“ ukázala Lik-Rifa na jarly Gluna a Svarda, i na jejich následovníky. Ti byli zdráhavě dotlačeni před dračí bohyni.

„Vy dva,“ řekla Lik-Rifa a prstem s dlouhým nehtem ukázala na Gluna a Svarda. „Přistupte blíž.“

Drakorození se rozestoupili a Glun se Svardem kráčeli vpřed, zastavili se kousek od Gudvara před popravenými Helčinými *drengy*.

„Vy oba jste jarlové, jak jsem se dozvěděla, kteří včera bojovali proti mně, protože jste složili slib Helce. Ano?“

„Baže,“ přitakal Glun Železný stisk a vzhlédl na Lik-Rifu.

„A ty?“ ozvala se Lik-Rifa, když Svard neodpověděl.

„Bojoval jsem,“ připustil jarl Svard. „Ale Helka je mrtvá a moje přísa-
ha mě k jejím potomkům neváže.“ Neklidně se podíval na mrtvé
u svých nohou.

„Inu, právě,“ odušila Lik-Rifa. „Zrovna tento bod jsem s vámi chtě-
la probrat. Zavážete se slibem mně?“

„Já ano,“ odvětil Svard chvatně.

Glun Železný stisk potáhl a odplivl si, ohlédl se na své *drengy* a po-
díval se znovu na Lik-Rifu. „Jestliže se ti zavážu slibem, a budu za tebe
bojovat, možná i krvácet, co uděláš ty pro mě?“

Lik-Rifě cukl ve tváři sval, pak se usmála.

„Přinesu ti moc a bohatství, skaldové ti zajistí slávu na tisíc let. Po
tom všem ty bažíš, nemám pravdu?“

Glun přikývl. „V tom případě ti složím slib,“ řekl.

„Dobře,“ pochválila si Lik-Rifa. Ale hned se zamračila. „Jenže mám
dojem, že oba nejste hodni toho, abyste mi mohli sloužit. Ač jeden
z vás možná...“ Zvedla ruku. „Dreku, dej každému čepel.“

Drek předstoupil, tasil z opasku své seax a sekeru, pohodil je na
schody, k nohám Gluna a Svarda.

Oba na zbraně jen zírali.

„Nu, na co čekáte? Ukažte, který z vás je hoden,“ vybědla je Lik-Rifa.

Glun se dal prudce do pohybu, Svard o úder srdce později. Glun
sebral ze země seax, a když se Svard skláněl pro sekeru, zabořil mu
ho až po jílec do břicha. Heknutí a Svard povadl, kolena mu zeslábla,
Glun seax vytrhl. Svard se zbortil, pár chvil se na zemi cukal, otevíral
ústa, pak zůstal ležet.

Glun se ohnul a vytřel čepel do čista o Svardovu tuniku.

„Zdá se, že hoden jsi ty,“ odušila Lik-Rifa. „Budou válečníci toho
muže následovat tebe?“

Glun se otočil na své i Svardovy *drengy*. „Budou. Právě jsem se s je-
jich jarlem utkal v *holmgangu* a zvítězil jsem. Podle zákonů *holmgangu*
nesmějí usilovat o pomstu, o odplatu. Všechno, co patřilo Svardovi,

patří nyní mně. Takže ano, budou mě následovat. Že ano?“ obrátil se na Svardovy *drengy*.

Ozvalo se mnohé „baže“.

„Dobře,“ uzavřela Lik-Rifa. „Ze všeho toho vzrušení jsem dostala hlad. Půjdeš se mnou a pojíme spolu. I ty,“ dodala Lik-Rifa a ukázala na Sigrún. „A ty, Gutlafe,“ ukázala na Gudvara.

Je to Gudvar, ty blbko, opravil Lik-Rifu v duchu a hned zakusil okamžik děsu. *Dovede mi číst v hlavě? Koneckonců, je to bohyně.*

Lik-Rifa však neřekla nic, jen se otočila a vydala se skrz pobořený vstup do Helčiny síně.

„Drž se u mě,“ pošeptala mu Sigrún, když stoupali vzhůru po schodech.

Gudvar se s povzdechem vydal za ní.

Do dračího doupěte.

KAPITOLA TŘETÍ

ELVA

Elva se s povzdechem opřela na otcově trůnu. Z tohoto místa, z této pevnosti na vrcholku hory dřív vládl Snakaviku a celé zemi v okolí, kam až oko dohlédlo.

„Trůn mého otce. Síň mého otce. Teď *můj* trůn, *moje* síň,“ pronesla si šeptem.

„Cože to?“ zahřměl jakýsi hlas za jejími zády. Vytočila se, ohlédla se přes rameno. Pohled jí se znepokojivou upřeností ve svých kalných očích oplácel Hrung, jehož obrovská useknutá hlava spočívala na kamenném podstavci.

„Jen přemítám o životě, prastarý Hrungu,“ odvětila. „A jak je... plný změn.“ *Není to tak dávno, co jsem byla jen jednou válečnicí z mnoha, bojovala jsem ve štítové zdi, co mě porazili drakorození. A teď...*

Podívala se na trosky otcovy síně.

Kousek od jejích nohou stály dvě truhly, obě plné pokladů z bojiště bohů, z plání u Oskutredu. Podlahu kolem truhel trísnila krev, temné skvrny na sněhu, který se jemně sypal všude kolem ní, usazoval se na stupínku a udupané hlíně. Přitáhla si medvědí plášť těsněji ke krku. Tam, kde vlčí bůh Úlfri rozmašíroval síň na padrtě, trčely do vzduchu

rozlámané trámy jako roztříštěné kosti nějaké velryby, nad hlavou jí viselo cínově šedé nebe, těžké a nadmuté dalším sněhem. *Drengové* už nějakou dobu pracovali na odklizení vši té zkázy, zvedali fošny a sbírali suť, odkrývali zraněné a odnášeli mrtvé. *Drengové*, které až do věrejška vázala přísaha k jejímu otci jarlu Störrovi.

Ted' už k němu vázaní nejsou, jelikož z něj zbylo jen maso v Úlfriho břiše, a otcova dědice, svého bratra Thoruna, jsem proklála mečem.

Elva viděla, že se po celé síni rozmístili členové Lítých bijců. Orv Plížil s lukem v ruce a zlehka založeným šípem, Sólín Slina se opírala o dřevěný sloup, jednu ruku na jílci meče v pochvě, u vchodu stál Urt Nemytý, ostatní vykukovali ze stínů.

Hlídadí mě, moji Lítí bijci. Ne že bych ted' strážit potřebovala. Podívala se na válečníky rozprostřené kolem ní jako ochranná dlaň, všichni byli vysocí a širocí, se zapletenými vousy a zbrojí z kroužků, ze zbraňových opasků jim visely sekery a dýky. Přes dvě desítky *berserkir*.

Mých berserkir.

Moc ovládat otroky přešla po smrti jejího otce i staršího bratra nějakým podivným galdnéřským kouzlem na ni, další dědičku v pořadí s nárokem na královský trůn. Což přesně chtěla, kvůli tomu sem přišla. V to doufala.

Dávej pozor, co si přeješ.

Jeden *berserk* stál stranou od ostatních: Berak, tmavý a veliký. Elva si pamatovala, jak sledovali jeho stopu na ostrov Iskalt, jak ho dostihli zrovna ve chvíli, kdy bojoval s mladým trollím samcem. Ruka jí zalétla k trollímu klu zavěšenému na krku. Připadalo jí to jako z jiného života. Berak byl nahrbený, tiše o něčem mluvil s Uspou, svou ženou a Elvinou seid-čarodějkou. S Uspou s tetováním na pažích a spodní čelisti, se seaxem z pláně u Oskutredu, který jí ted' visel za pasem. To Uspa uvedla celé toto nové dění do pohybu, Uspa jim ukázala cestu do Oskutredu, Uspa je všechny přiměla složit *blód svarid*, zavázala je seid-kouzlem k tomu, aby jí pomohli hledat jejího uneseného syna.

To Uspa mi do krve zasela tuhle kletbu.

„Ááách, v tom spočívá jeden z divů života,“ pronesl Hrund za ní, „jak se dovede proměnit na ostří nože. Díky tomu nepřestává být zajímavý.“

„Pochybuj, že můj otec by s tebou souhlasil,“ odtušila Elva temně. „Nebo můj bratr.“

Bratra zabila, prořízla mu hrdlo poté, co ji zkusil nechat zavraždit. Thorunovo tělo už ze síně odnesli spolu s ostatními mrtvolami. Z otce toho na odnesení mnoho nezbylo. Toho schramstl Úlfri.

Můj otec je mrtvý. Už dávno snila, že otce zabije. Nenáviděla ho, a přitom současně bažila po jeho uznání. Ve svých představách mu vždycky řekla pár břitkých slov, dívala se, když se sesypal žalem nad tím, jak se k ní choval, poslouchala jeho žadonivé pokusy o usmíření. Občas ho nechala žít.

Nic z toho se však nestalo. Místo toho otce chytila Skuld a vrhla ho do chřtánu obrovského vlka, který ho za pár úderů srdce rozdrtil na padrtě.

Elva by čekala, že bude radostí bez sebe, nadšená vítězstvím, plná temného uspokojení z odplaty, již otci dlužila.

Cítila ale jen otupělost.

„V tom se nemýlíš,“ uchechtl se Hrung a Elvě projelo tělem zachvění. „Život bývá vrtkavý.“

„Baže,“ souhlasil Úlfri ze stínů a prstem si přejel po obojku na krku.

„Ááách, Úlfri, příteli můj,“ zahřměl Hrung, „teď je z tebe sice otrok, což není zrovna nejlepších situací, jak uznávám, ale mohlo to dopadnout i hůř.“

„Vážně?“ odfrkla si Skuld a vrhla zlostný pohled na Elvu, která jí i jejímu otci obojek nasadila.

„Baže. Mohla z tebe zbýt jen hlava a to rozhodně není život, jaký bych doporučoval.“

Úlfri to mírným úklonem hlavy uznal.

„Uspo, Beraku,“ zvolala Elva a seid-čarodějka i *berserk* přišli.

„Jarl Elvo,“ řekli oba.

„Náš poklad,“ odvětila Elva a ukázala na dvě truhlice u svých nohou, „musíme přesunout do otcovy pokladnice.“ Kývnutím ukázala na dveře v zadní části rozbořené síně. „Uspo, ty je ochraň svými seid-slovy.“

Uspa přikývla a Berak už chtěl první truhlu zvednout.

„Ne hned,“ zarazila ho Elva. „Ještě je budu potřebovat.“

Kousek od Elvy seděl na lavici před stupínkem její mladší bratr Bródir. Oči mu neklidně přeskakovaly sem a tam mezi troskami síně a Elvou a živoucími bohy, kteří tu seděli s nimi.

Měla jsem Bródira taky zabít? Otec by mi to radil. Bródir byl poslední v pokrevní linii, jediný, kdo by měl prospěch z její smrti. Kdyby mě zabil, získal by moc nad berserkir a to je hodně velká moc. Jenže Bródir se jí sám vzdal a ona mu nedokázala vrazit meč do těla stejně snadno, jak to šlo u opovrženého Thoruna. Bródira měla vždycky ráda.

A já nejsem dcera svého otce. Ne v tom, na čem záleží. Odmítám jí být.

Vedle jejího bratra seděla galdněrka jejího otce Silrid. Vysoká, plavovlasá, tvář samou tvrdou linku, kolem krku náhrdelník z kostí. Elva jí věřila méně než zmiji v botě, ale Silrid ve výhni bitvy změnila stranu a darovala jí Thoruna, takže si Elva galdněrku prozatím držela poblíž, než se rozhodne, jak s ní naloží.

Skrz jednu ze zdí roztlučených na padrt' zaskučel do síně vítr se sněhem. Elva venku na ulici zahlédla, jak se srocují davy, zíraly na tu spoušť.

Na mě se nejspíš podívat nepřišli. Rychle pohlédla vlevo, kde stál Úlfri, proměněný z vlčí podoby zpět do lidské, zahalený do pláště z vlčí kožešiny. Šedočerné vlasy mu rámovaly ostře řezanou tvář plnou hlubokých stínů, jantarové oči žhnuly jako uhlíky. Vedle něj stála jeho dcera Skuld, její rusé vlasy dodávaly jinak vybledlé síni šmouhu barvy. Křídla měla na zádech složená, ne však již skrytá pod pláštěm. Lidé venku civěli a ukazovali. Skuld se uškíblá a odvrátila pohled.

Šoupavé kroky a do síně houpavou chůzí vešel Sighvat Tlustý. K tělu měl těsně přivinutý plášť z tuleniny, v obrovské ruce nesl

misku kouřící kaše. Mířil za Elvou na stupínek. Došel až k *berserkir* a cosi na ně zabručel, ti však zůstali na místě, bránili mu jít dál.

„Nechte ho projít,“ zavolala na ně Elva a oni se rozestoupili. Sighvat s dupotem a zlostným pohledem prošel mezi nimi.

„...bránit mi, abych šel za svojí náčelnicí, pablbové,“ mručel si, když došel k Elvě. „Tady, náčelnice,“ a podržel před ní misku s kaší. „Je dobrá, sám jsem do ní zamíchal med.“

„Nemám hlad,“ zamumlala Elva.

„Ale máš,“ opáčil Sighvat, „jenom ho nevnímáš. Zabíjení někdy člověku vezme chuť k jídlu, ale věř mi, ty hladová jsi. A hlad tě připraví o důvtip, jenže my zrovna teď potřebujeme, aby naši mazané náčelnici sloužila hlava naplno. Takže prosím jez.“ Znovu jí nabídl misku s kaší a Elvě k vlastnímu překvapení zakručelo v břiše. Tentokrát si misku vzala.

Sighvat se usmál, přikývl, načež se rozhlédl po spoušti v síni, podíval se na kopy mrtvých, na tesaře a stavebníky pracující na vyklízení a opravách, na lidi srocující se na ulici, vyfoukl z tváří, dlouze vydechl.

„Tak mám dojem, že tvůj plán vyšel skvěle, jenže...“ znovu se rozhlédl, naklonil se blíž. „Co budeme dělat teď?“ zašeptal.

Dobrá otázka.

„Máme úkol,“ odpověděla Sighvatovi Elva a ruka jí zalétla k hrudkovaté jizvě skryté pod rukávem kroužkové zbroje. K jizvě, která pečetila její krevní přísahu a upomínala na ni. „Uděláme nejlíp, když se do něj pustíme hned a splníme ho.“

„Baže,“ zamručel Sighvat chmurně. Nepřítomně si strčil hřbet ruky do pusy a skousl, vytáhl dlouhou třísku a vyplivl ji na zem.

Do síně vešly postavy, procházely sněhem a sutinami. Vedl je Grend, místo obličeje strohý ošlehaný útes, kolem těla upnutý vlněný plášť. Jedna ruka mu spočívala na hlavici sekery zavěšené na opasku. Vedle něj kráčela Gytha, vybraná bojovnice jarla Störra, tmavé vlasy pevně spletené, z líce k hornímu rtu se jí táhla dávná jizva.

Včera bojovala proti mně. Tak si říkám, co přinese dnešek?

Za nimi šlo víc než čtyřicet dalších mužů a žen, všechno válečníci odění do kožešin a brnění a ověšení spoustou zbraní.

Grend přistoupil k patě stupínku, kde stáli na stráži *berserkir* a zastavil se.

„Uhněte,“ pronesla Elva s mávnutím ruky, *berserkir* se rozestoupili.

„Privádím je, jak jsi žádala,“ oznámil Grend, když si stoupl vedle Elvy, až těsně k boku, otočil se a vrhl zlostný pohled na shromáždění před nimi. „Malí jarlové tvého otce, kapitáni ze Snakaviku a náčelníci žoldnéřských tlup, kteří vyslyšeli volání tvého otce.“

Elva se na ně podívala, pohlédla jim do očí. Viděla v nich otázky, strach, zvědavost, rozhořčení. Chamtivost. Spousta očí přelétala mezi Úlfrim, Skuld a truhlicemi u Elviných nohou.

Zhluboka nasála vzduch a vstala. Na sobě měla dosud *brynju* zakrvácenou z bitvy, u boku jí visel meč, na paži měla navlečený zlatý kroužek. Z ramenou jí spadal Agnarův černý medvědí kožich. Nejprve se zaměřila na Gythu a *drengy* svého otce.

„Zabila jsem muže, k němuž vás poutala přísaha,“ začala Elva a ulevilo se jí, že její hlas neprozradil hloubku jejích obav. „Gytho, co teď uděláš?“

Gytha popošla vpřed a hrstka *berserkir* zavrčela.

„Bojovali jsme se s tebou a prohráli jsme,“ odvětila Gytha s pokrčením ramen, *berserkir* nevěnovala pozornost. „Vidím to tak, že jarl Störr je mrtvý a ty jsi jeho nejstarší potomek, který ještě dýchá. Právem rodu i právem boje jsi teď náš jarl ty. Chci ti složit slib a sloužit ti, jako jsem sloužila tvému otci.“

Jarl. Elvě se při tom slově v břiše cosi zachvělo. Směs děsu a vzrušení.

Elva přikývla, snažila se, aby se jí náhlá úleva neveysala do tváře. „A otcovi *drengové*?“ zeptala se a zvolna přejela očima po ozbrojených bojovnících seskupených za Gythou.

„Vidí to stejně jako já,“ odvětila Gytha.

„Chci to slyšet od nich.“

„Jsme připravení zavázat se ti přísahou,“ ozval se jeden z mužů, vysoký a šlachovitý, se srzavým vousem.

„Baže,“ přitakal jiný *dreng* a všichni ostatní kapitáni postupně předstoupili a připojili hlas.

„Dobře,“ pokývala hlavou Elva. Oči se jí přesunuly k jiné hrstce mužů a žen, všech v kroužkové zbroji, s kroužky ze stříbra a zlata na pažích. Malí jarlové jejího otce.

„A vy?“ zeptala se Elva. „Otcí jste sloužili dobře. Budete sloužit mně?“

Předstoupila žena s myšími vlasy, široká a podsaditá, navlečená do pěkné *brynji*. Na zbraňovém opasku jí visely dvě bradatice.

„Runo Rudá sekero?“ vyzvala ji Elva.

„Složili jsme přísahy tvému otci a tys ho porazila. Teď tady vládneš ty. Své přísahy teď složíme tobě,“ řekla Runa.

Elva přikývla. „Vaše přísahy si vyslechnu, ale nechte si je na pak, až uslyšíte, kam vás zavedou.“ Přesunula pohled na další skupinu bojovníků shromážděných za jarly a *drengy*. „A co vy, náčelníci a žoldnéři?“

„Slib nás vázal k válce jarla Större proti královně Helce,“ odvětil jeden z nich. Většinu obličejů mu zakrýval spletenec černých vlasů a vousů, v ruce volně držel štít se dvěma krkavci. „S radostí si za stejnou práci vezmeme stříbro od tebe.“ Oči mu zalétly k truhlicím u Elvinych nohou.

„Válka, které ses upsal, Hjalmaro Mírotvůrce, náčelníku Divých srdcí, byla válkou mého otce,“ odušila Elva. „Ale mojí válkou není. Mě čeká jiná bitva.“

Uspa odstoupila od Beraka a připojila se z levé strany k Elvě. Ta si všimla, že *berserkir* se ji ani nepokusili zastavit.

„Moje bitva je proti Lik-Rifě, dračí bohyni. Proti jejím drakozemným dětem, proti uctívacům dračice a vaesenům, kteří se k ní seběhli.“

V síni se rozhostilo ticho, poryvy větru vířily vločky.

„Utkat se s bohyní? To je něco jiného než bojovat proti jarlovi. Něco dražšího než bojovat proti jarlovi, tak bych to řekla,“ zvolala

plavovlasá žena se stříbrným jílcem meče u boku. „Přidat se k tobě, k tomu budou potřeba dvě věci. Víc stříbra, než kolik slíbil tvůj otec, a vědomí, že máme naději přežít a utratit ho. Bojovat proti dračici není žádná maličkost.“

„Rozumím ti, Ingvild Vlnochodko,“ přitakala Elva. „Byla jsem u Oskutredu, na vlastní oči jsem spatřila bitevní pole bohů, viděla jsem i osvobození dračice. Nahání hrůzu. Ale taky je to jenom jedna dračice, kdežto já mám vlčího boha Úlfriho i jeho okřídlenou dceru Skuld, a z těch jde taky hrůza. Mám *berserkir* svého otce, mám jarly a *drengy* jarla Storra a mám obávané Líté bijce. Mám i řeku zlata a stříbra, abych vám všem zaplatila.“ Vstala a kopla do jedné z truhlic, víko jen odletělo a odhalilo hromadu zlatých a stříbrných mincí i poháry, šperky a drahé kameny. „A i pak mi zbyde dost, abych zaplatila tisíc dalších takových družin, jako jsou ty vaše. Že přežijete všichni, když mě budete následovat, to slíbit nemůžu, ale ti, co přežijou, budou bohatší, než by si dovedli představit v nejdivočejším snu.“

Další ticho, Sighvat se naklonil blíž a pošeptal jí: „Mluvíš dobře, skoro jsem sám dostal chuť vyrazit do boje proti dračici. Skoro.“

A pak Hjalmar Mírotvůrce prorazil pěsti vzduch.

„Jarl Elva!“ zahulákal a oči ani na okamžik nespouštěl z otevřené truhlice plné pokladů. „Jarl Elva! Jarl Elva!“

Všichni bojovníci v síni zvedli paže a pokřik opakovali.

KAPITOLA ČTVRTÁ

ORKA

„Já tě zabiju,“ vyprskla Orka krev z pusy.

„Klidně to zkus,“ zavrčel Rotta a udeřil ji pěstí do nosu, „nebudeš první, a přesto hled: jsem tady pořád...“

Když Orka viděla Rottu naposledy, proměňoval se zrovna do krysí podoby a ječel bolestí poté, co na něj Spert vyvrhl svůj černý morový dech. Teď už se Rotta vrátil do lidského těla, obličej měl po Spertově jedu samý zanícený bolák a krvavý šrám. Rudá skvrna na tunice krysího boha představovala jediný doklad, že mu taky prošpikovalo hrudník kopí, které vrhla Halja Plochososá. Už si ho však vytáhl, působil pozoruhodně živě a zdravě. Přestože mu ve zničené tváři cukalo a škulalo, z otevřených ran kanuly krev a hnis a celé tělo se chvělo bolestí a vztekem.

Orka mu oplatila jen vlčím úsměvem, mezi namodralými, třesoucími rty vykoukly zakrvácené tesáky. Rotta stáhl pěst k další ráně.

Od zledovatělé krusty na sněhu v okolí se odráželo bledé slunce, Orka ležela na spálené zemi před vylomenými branami a pobořenými zdmi Svelgarthu, kolem se líně valila oblaka dýmu, jak město hořelo. Matně si uvědomovala, že se kolem ní srotil celý zástup: tyčili

se nad ní trollové, tennuři poletovali ve vzduchu, spertusové a mraziví pavouci škrábali nohama. Ale všechno bylo rozostřené a jakoby namrzlé. Jed mrazivého pavouka jí dosud koloval v žilách, údy měla otupělé, vlk v krvi jen cosi vzdáleného, zmateného a zastrašeného ledem, který ji stravoval.

Do obličeje jí znovu narazila Rottova pěst, hlava prudce odskočila, udeřila o zem, nosní přepážka slyšitelně praskla. Orka otočila hlavu do strany, vtom na krku ucítila pálení. Svaly se pomalu začínaly vracet pod její vládu.

Až se mi vrátí celé tělo, pochopíš, proč se krysa bojí vlka.

„Zvláštní, ta síla emocí,“ zabručel Rotta, když vrazil Orce další ránu. „Rozum mi praví, že tohle není nejlepší způsob, jak tě přimět, abys mluvila, uvědomuju si jasně, že násilí mi sotva přinese odpovědi, které od tebe chci.“ Odmlčel se, otřel si z obličeje kanoucí pot. „Ale stejně nedokážu přestat. Je to až moc uspokojivé.“

Skrz dým k nim dolehly hlasy a Rotta se otočil přes rameno, pěst s krvavými klouby napřaženou. Z mračen kouře a popela se vynořily postavy, první z nich tmavovlasá žena oděná do dehtově černé zbroje, do vlasů měla stříbrným drátkem vpletené krkavčí pero. Místo jednoho oka jí zela zkrabatělá, zjizvená díra. V ruce svírala lano, za sebou táhla několik spoutaných zajatců — muže, ženu a dítě.

Myrk. Orka vyplivla chrchel namodralé krve.

„Spratkové jarla Örlyga,“ zvolala Myrk cestou k Rottovi a vlekla za sebou klopýtající vězně. Pak uviděla Orku. Tvář se jí změnila, v jediném oku vyšlehly rudé tečky. Lano v tu chvíli hodila bojovníkovi za sebou, ruce jí slétly k meči a seaxu na opasku. Dala se do běhu.

„Ne,“ ozval se Rotta a popošel tak, aby stanul mezi Myrk a Orkou. Myrk se vytočila, že ho oběhne, a Rotta se znovu přesunul, mnohem rychleji, než by Orka považovala za možné. Myrk se od něj odrazila, sletěla na zem a překulila se na jedno koleno.

„Ne,“ opakoval Rotta.

„Tahle děvka mi vypíchla oko,“ zavrčela Myrk, „přísahala jsem, že ji zabiju.“

„Třeba ji zabiješ, třeba ne, ale rozhodně ji nebudeš zabíjet teď!“ obořil se na ni Rotta. „Pochází z rodu mého bratra, mluvila s ním a možná ví, kde se skrývá. Kromě toho nejsi sama, kdo téhle vlčici dluží rudou smrt.“ Ukázal si na rozmaširovaný obličej, pak na mrtvolu ležící na sněhu. Mohutný zrzavý bojovník, tvář nateklou a fialovou, zbrzděnou černými žilami, nevidoucí oči. Tucet mrtvých skraelingů. A ještě jeden bělovlasý bojovník, cosi mumlal a škulal sebou, na rozseknuté líci a čelisti mu pěníla krev. Vypadal, že se k umrlcům co nevidět připojí. Další těla zrovna odnášeli a pokládali vedle ostatních padlých.

„Podívej se, co ta tvoje návštěva napáchala,“ obrátil se Rotta s mávnutím ruky na Orku. „Nevychovanost, tak bych to nazval,“ a nesouhlasně zamlaskal.

Orka pohlédla na mrtvé a raněné. „Stáli mi v cestě,“ hekla. *Nechtěli mě pustit za synem.*

Breco, kde jsi? Věděla, že řeka, do kterého jej hodila, ho odnese do jezera a na místo setkání, kde už určitě budou čekat Gunnar Příď, Halja a ostatní. Oni ho odsud odvedou. Ale pamatovala si i mrazivé pavouky, kteří se ji snažili polapit. Když pomyslela, že by Brecu chytili dřív, než dopluje k jezeru, bodlo ji strachy. Do prstů se jí pomalu vracel život, lechtivé pálení v kloubech na ruce. Začala pěstí, ale zápěstí měla svázaná mrazivou pavučinou. Podívala se na nebe. Bylo po poledni. Ne. Kdyby ho chytili, už by ho přivedli sem. Je i s ostatními pryč. To poznání jí postupně prosakovalo do těla. Tak dlouho už se za Brecou hnala, snažila se ho vypátrat, snažila se ho zachránit před těmito drakorozenými nidingy, že jí to vyrazilo dech, když pochopila, že svého cíle dosáhla. Je volný, můj Breca. Podářilo se mi to, kvůli čemu jsem přišla. Dlouze vydechla. Cítila, jak se jí ta pravda usazuje v srdci. Zvedla oči k Rottovi a Myrk. Ale pořád zbývá dost těch, které bych s chutí zabila. Pro začátek tyhle dva. A Dreka, který zavraždil Thorkela. A Lik-rífa stojí za tím vším — takže i já dlužím krev.

„Ubil jsi ji napůl k smrti,“ zabručela nakvašeně Myrk, když vstávala. Neochotně schovala meč i seax do pochvy.

„Ano, *napůl*, ne úplně,“ pronesl Rotta a prohlížel si zakrvácené, otlučené klouby. „Bohužel, pro teď ještě musí žít.“

„Nic z ní nedostaneš, je to mrcha paličatá,“ namítla Myrk a přikročila k Orce blíž.

„Vždycky se najde způsob, jak lidi rozpovídat,“ odtušil Rotta. „Nejrychlejší to bývá přes bolest, ale ne u ní. Ne přes její bolest.“ Podíval se na Myrk. „Klidně to taky zkus, ale slib mi, že se budeš... krotit.“

Myrk se zakřenila a nakopla Orku do břicha.

Tě se vracel do těla cit, led v žilách povoloval, ustupoval, a ona cítila, jak jí síla Myrčina kopnutí otrásla vnitřnostmi. Překulila se na bok, dávala se, vyplivla namodralou žluč.

„Kde je Úlfri?“ zeptal se jí Rotta.

Orka mu k nohám plivla krev. Cítila, jak se jí vrací vlk. Vrhla na Rottu zlostný pohled jantarově skvrnitých očí.

„Vidíš?“ pokrčil Rotta rameny na Myrk.

Myrk zavřeštěla a znovu Orku nabrala botou.

„Šikovná holka,“ zatleskal Rotta. „Co děláš, dělej naplno.“

Myrk stáhla nohu k dalšímu kopanci a zarazila se. Hleděla na Orku. „Tyhle si vezmu zpátky,“ zavrčela, když viděla, co to Orce visí u zbraňového opasku. Přetrhla přezku a pás z Orky stáhla. „Bratrovi udělá radost, že je zas má,“ řekla a podržela Orce před očima dva pěkně kované seaxy v tepaných kožených pochvách. „Mám dojem, že je nechal v mrtvole tvého *nidinského* manžela.“

Můj Thorkel.

Orka bez přemýšlení zabrala za pouta, žíly jí naběhly, vlk v srdci zavyl. Mysl-klec se jí vyplnila Thorkelovou zakrvácenou tváří, jejím slibem, že rozpoutá krvavou bouři a pomstí ho.

Myrk se zasmála.

„Vida, záleží jí víc na jiných než na sobě,“ pronesl zadumaně Rotta. „I když jsou mrtví. Takže abych jí rozvázal jazyk a vypáčil z ní, kde je můj bratr, musím to vzít přes jejího syna.“

„Aha, a ten sráč malá je teda kde?“ zeptala se Myrk a pořád ještě se na Orku usmívala.

„Utekł,“ řekl Rotta, „ale my ho najdeme. A pak... pak nám vyžvaní všechno, co budeme chtít.“

Jejich pozornost upoutaly výkřiky a nářky, všichni se tam podívali. Spatřili muže v kožešinách, který vykročil ze zalesněného svahu, za ním klopýtala řada spoutaných dětí.

Orce se kolem srdce sevřela studená pěst.

KAPITOLA PÁTÁ

BIÓR

Biór hekl a zvedl Ilmovo mrtvé tělo za podpaží. Dlouhoruká skraeling jménem Skaga popadla Ilma za kotníky a vydali se přes tu spoušť ze včerejší noci. Procházeli mezi umrlci ležícími na zemi všude kolem, mezi vypálenými stany a troskami vozů, které rozmetal Rotta v záchvatu bolesti a zuřivosti. Vlekli se k hromadě mrtvol navršené kousek od místa, kde si Rotta zrovna ulevoval od vzteku a zlosti na Orce, spoutané a přiotrávené pavoučím jedem.

Já tu ženskou nenávidím, pomyslel si Biór a upřel na Orku zrak, zatímco pokládal Ilmovo tělo vedle Stórolfa. Shlédl na mrtvé kamarády, pocítil na prsou tíhu žalu, stažení v hrdle, pálení v očích. A taky notnou dávku vlastní zodpovědnosti a provinilosti. Málem jsem nechal Brecu jít, málem jsem nechal Orku i toho kluka odejít. Snad jsem ale měl. Ilm i Stórolf by ještě žili. Byl to pud sebezáchovy, onen nejsilnější z pudů, ježž podědil spolu s krví krysího boha, co ho vedlo, co ho donutilo varovně vykřiknout a tasit zbraň. Co ho donutilo zaútočit na Orku a její Krvopřísežné společníky. Hlídat poskvrněné děti byl jeho úkol a Biór dobře věděl, že od chvíle, kdy se seid-čarodějka Kráka pokusila utéct s Bjarnem, na něj někteří z válečníků pohlížejí s podezřením.

Neměl jsem na výběr.

Uslyšel Myrčín ostrý hlas a viděl ji, jak stojí nad Orkou a v ruce drží zbraňový pás se dvěma seaxy v pochvách. Pak se otočil a pohlédl na zalesněné svahy údolí.

Ze stromů zrovna vycházel Brák Trollí zhoubu. Na sobě měl vlčí kožešinu, v jedné ruce bič, na krku se mu v bledém slunci blýskal náhrdelník z trollích klů. Brák vedl hrstku dětí, všechny spoutané na zápěstích, kolem nich tucet Brákových lovců, poskvrněných a skraelingů, ve vzduchu vířilo několik tennurů.

„Pohyb,“ štěkl Brák a práskl bičem. Děti natahovaly.

Brák je dovedl před Rottu. Podíval se na zem na Orku, potáhl a plivl na ni.

„Našli jsme pár těch malých zmetků,“ zabručel Brák na Rottu.

„Breca?“ zeptal se Rotta, očima pročesával seřazené děti.

„Ne,“ odpověděl Brák. „Po tom lejnu není ani stopa. Žádné šlápoty, žádný pach od toho místa dál, kde jsme čapli ji,“ špičkou boty ukázal na Orku.

Biór si všiml úlevy, která Orce přeletěla přes obličej.

„Myslím, že skočil do řeky.“ Brák pokrčil rameny. „Nejspíš se utopil nebo zmrzl.“

„Chci jeho tělo, mrtvé nebo živé,“ řekl Rotta. „Najděte ho.“

Brák přikývl. „Co s nima?“ ukázal na polapené děti za sebou. „Můžu je přitlouct ke stromu, udělat z nich odstrašující příklad pro všechny, kdo by taky mysleli na útěk. Mám zásobu hřebů přesně pro ten účel.“ Poplácal váček na opasku.

„Ne,“ zamračil se Rotta. „Mají v žilách krev bohů. Lepší budou naživu a na naší straně v boji.“

„Baže,“ pronesl Brák, ač svráštěný obličej prozrazoval, že nesouhlasí.

„Naložte je na vůz a prozatím je nechte svázané,“ řekl Rotta. „Biór je pohlídá, že jo, Bióre?“

„Ano, pane,“ zvolal Biór. „Skago,“ obrátil se na skraeling, „vezmi je.“

„Provedu,“ zabručela Skaga a dlouhými kroky se odebrala k Brákovi.

Biór si dřepł vedle Rudého Faina. Bělovlasý bojovník seděl opřený o rozbité kolo vozu. Jednu polovinu obličeje, do které ho hryzla Orka, měl ovázanou. Líc i čelist mu rozervala a rozpárala na rudé cáry. Čerstvá krev prosakovala obvazem a tělo se trásl pod prvními dotyky horečky.

„Můj Stórólf,“ zachrčel Fain, když natáhl paži a chytil mrtvého syna za ruku. Podíval se na Bióra. „Cena za tuhle válku,“ pronesl skrz slzy, „mám strach, že je vyšší, než dovedu snést. Že už nebudu moct dál.“

„Musíme to vydržet,“ namítl Biór, „jinak bude všechno pořád stejné a náš rod bude dál zotročený, bitý a zabíjený jako dosud. My jsme čepel, která změní svět.“ Povzdechł si, vypustil vzduch z tváří, pohlédl na Stórólfa s Ilmem a v hrudi se mu nahromadila nová vlna pocitů. „Nechat toho teď, odejít od toho, to by znamenalo, že umřeli nadarmo. Jejich smrt, jejich oběť se musí počítat.“ I Biór natáhl paži a položil ruku na Fainovu a Stórólfovu, stiskl je. Zadíval se Fainovi do očí. „Uzdrav se, staříku, a pak spolu proměníme svět.“ Zalétl očima k Orce na zemi před Rottou. „A pomsta bude naše.“

Fainovi zacukalo v obličeji, na obvaze na rozervané tváři se zapperlila krev a pěna, svářily se v něm prudké pocity. Nakonec pokýval hlavou.

„Bióre,“ zavolal Rotta a kynul mu rukou. Biór vstal a vydal se k bohovi.

„Já půjdu a to tvoje malý vlče najdu,“ říkal zrovna Brák Orce. „A s vlky já dělám tohle,“ dodal a do šíře roztáhl vlčí kožich. „Možná z něj bude dost kůže na pořádný opasek.“

Orka ohrnula rty, zavrčela.

Brák odcházel a pochechtával se. „Za mnou!“ vykřikl a jeho lovecká banda se stáhla kolem něj, pak se všichni vytratil do lesa.

„Bióre, chci, abys dohlédl na naše nové hosty,“ řekl Rotta a kývl na zem na Orku, pak ukázal na spoutané zajatce, které ze Svelgarthu vyvedla Myrk.

„Ano, pane,“ řekl Biór a kývl Myrk na pozdrav.

„Miláčku,“ odvětila mu ta a rty jí zacukal úsměv.

Biór se zapýřil. Myrk mu vřdycky uměla vehnát do tváři ruměnec.

Nechci Orku hlídat, chci ji zabít, pomyslel si a snažil se přitom nedat své pocity znát v obličejí, i když oči od Orky neodtrhl. Třebas byla celá od krve a spoutaná, pořád z ní sálalo násilí jako horký opar. *A proč musím vřdycky já hlídat děti a vězně? O tomhle věku budou skalďové zpívat písňe a kde v nich bude zmínka o mně?*

„Ten úkol není žádná podružnost,“ navázal Rotta, jako by mu četl v myšlenkách. „Je důležitý. Orka mluvila s mým zparchantělým bratrem, co tě ani nepozdraví a už kouše. Když nám řekne, jak ho vyčmuchat dřív, než nabere sílu, mohlo by to s touhle válkou skoncovat. A poskvrněné děti musíme získat na svou stranu, jinak budou bojovat proti nám. Tenhle úkol ti svěřuju proto, že na něj potřebuju někoho, komu to pálí. Myslitele,“ poklepal si na spánek a podíval se na Myrk.

Ano, pravda, Myrk mívá sklon nejdřív jednat — a přemýšlet... skoro nikdy.

„Ano, pane,“ opakoval Biór.

„Hodný chlapík,“ pochválil ho Rotta a obrovskou dlaní mu stiskl rameno. „Připravte se k odjezdu!“ zahulákal, jeho božský hlas zalil celé údolí a roztřásl stromy na svazích.

Tábor se dal do pohybu, lidé, trollové, skraelingové, mraziví pavouci, spertusové, a všichni naráz, do vzduchu se vznesli tennuři.

„Kam míříme, pane?“ zeptal se Biór.

„Na jihozápad, do Darlu,“ odvětil Rotta. „Připojit se k sestře.“ Podíval se na Orku a ušklíbl se. „Ta bude náramně ráda, až tě uvidí.“

KAPITOLA ŠESTÁ

VARG

Varg seděl na lavici v síni Valdaje, jedl vepřové s cibulí, tvrdý sýr a teplé chlebové placky.

Většina Krvopřísežných tu byla taky a večerela, na rožni nad ohništěm se otáčel kanec. Glórni seděl s Vol a Edel, zabraný do hovoru se skláněl až k nim.

Vedle Varga se posadil Svik, v jedné ruce dřevěný talíř plný jídla, v druhé pohár medoviny.

„Co si myslíš ty?“ zeptal se ho Varg.

„O čem?“ opáčil Svik a nacpal si do pusy sýr a natenko krájenou cibuli.

„O té dračici! O tom, na co se chystáme!“ vyhrkl Varg ohromeně, že se Svik vůbec ptá. On sám nedokázal myslet skoro na nic jiného od chvíle, kdy přiletěli Vesli a ti dva obří krkavci.

„Glórni je šéf, ať si nad tím láme hlavu on,“ pokrčil rameny Svik. „Bojovat proti dračici, bojovat proti někomu jinému. Bojování je to, co děláme, ale Glórni rozhoduje proti komu. Nebo čemu.“ Znovu pokrčil rameny.

Přidala se k nim Røkia. Na chvíli se zastavila a prohlédla Vargovi stehy ve tváři. Něžně je ometla konečky prstů a Varg hned ucítil, jak se mu zapaluje zátylek.

Svik se ušklíbl.

„Co?“ zeptala se Røkia.

Svik jen zavrtěl hlavou.

„Co si myslíš ty, o té dračici?“ zeptal se Varg Røkie.

„Bude to bitva, která ukončí všechny bitvy. U toho samozřejmě nejde chybět,“ odvětila Røkia se záplem. „Představ si ty písňe, které se o nás budou zpívat.“

„Písňe nám k ničemu moc nebudou, když budeme všichni až moc mrtví na to, abychom si je poslechli,“ zamručel Varg. „Přesně tenhle váš přístup mě znepokojuje.“

Røkia protočila oči.

Dveře do síně se otevřely a vstoupil Sulich s hrstkou svých příbuzných za zády. Z nádvoří za nimi sem dolehly zvuky praskajících kostí a trhaného masa. Varg se zašklebil.

„Jak můžou ti krkavci pořád ještě žrát?“ zeptal se.

„Podívej se na to takhle,“ prohodil zvesela Svik, „čím víc toho sežerou, tím méně to tady bude smrdět, až se maso začne rozkládat.“

Hned jak jim Vesli doručila poselství od Orky, zdvořile se optala, jestli by mohla vytrhat zuby z čelistí mrtvolám na hromadě na nádvoří. Glórni ji ujistil, že z Jaromirovy družiny si může posloužit, čím chce, načež začali krkavci přeskakovat z nohy na nohu a krákat, jak vyhladovělí že jsou, když uletěli stovky líc jen z dobrého srdce, jen jako laskavost pro přítele. Glórni je nechal na mrtvolách hodovat pod jedinou podmínkou: že nevyhrabou ze země pohřbené Krvopřísežné. Krkavci už neztráceli ani chvilku a pustili se do jídla. Krátce nato Varg nádvoří opustil. Zvuky, které krkavci při krmení vydávali, mu zvedaly žaludek.

„Jíst musíme všichni,“ pokrčila rameny Røkia.

„Jistě, ale...“ Varg by si rád dokázal zavřít uši. Dokonce i když mu jedno ucho chybělo, slyšel ty zvuky, které sem doléhaly až z nádvoří, pořád jasně. Až moc jasně.

Možná je to tím vlkem v mé krvi, napadlo ho.

Na lavici naproti Vargovi se posadili Sulich a jeho sourozenci. Někteří měli tmavou pokožku jako Taras Býk, jiní byli bledí jako Røkia

a ostatní hráli všemi odstíny mezi tím. Někdo měl oholenou hlavu a copy jako Sulich, jiným na lebkách rašilo strniště, jaké měl Varg ještě coby otrok. Mnozí působili vylekaně, s každým šelestem a vrzutím dveří sebou cukali. Někteří měli kolem krku rudé šrámy tam, kde jim dřív rozdíraly maso do krve otrocké obojky, a Vargovi šklubla ruka k jizvám, které měl na krku on.

„Teď jste volní,“ pronesl bezděky nahlas.

„Baže, bratře,“ přitakal Sulich, „to jsou. Vědí to, tady nahoře.“ Přiložil si dva prsty ke spánku. „Ale ještě ne všichni to vědí i tady.“ Stejná ruka se přesunula k srdci.

„To chce čas,“ odušil Varg a posunul si límec kroužkové košile a tuniky tak, aby ukázal své jizvy.

Žena s černou kůží mu kývnutím hlavy poděkovala.

„Na co vás Jaromir držel zamčené ve sklepe?“ zeptal se jich Svik.

„Jaromir a Rurik chystají válku,“ odpověděla táž žena s černou pokožkou. „My jsme poskrvnění,“ ukázala rukou na ostatní kolem sebe. „Chtěli nás použít, jako zbraň.“

„Teď už Jaromir žádnou válku nechystá,“ zakřenil se Svik.

„Ne,“ souhlasil Sulich. „Teď už ti nemůže ublížit, Kešo.“

„Jaromir ne,“ přitakala Keša, „ale Rurik jo.“ Zalétla očima ke dveřím. „Měli bychom odejít.“

„Vypadneme se svítáním,“ odvětil Sulich. „Dneska v noci jste tady v bezpečí.“

Keša neodpověděla, ale nezdálo se, že souhlasí.

„Jakou válku?“ chtěla vědět Røkia.

„Chtěli vtrhnout do Vigrídu,“ vysvětlovala Keša. „Aby udělali dojem na svého otce. Našeho otce.“

„Kirilla, kagana Iskidanu?“ zeptal se Varg.

„Ano,“ přikývla Keša.

Svik hvízdal. „Ti dva teda měli obří koule, to jim přiznám,“ prohodil.

Ozvalo se zachrčení křídel a do síně vlétla tennurka Vesli. Dost se ve vzduchu nadřela, máchala křídly jako divá, a když Varg pochopil

proč, sraštil obličej. Váček za opaskem měla obrovitý, naducaný, téměř až praskal.

Ona si ho celý nacpala zuby mrtvých družiníků.

Vesli přistála na lavici před Glórnim a Vol.

Glórni na ni kývl a vstal, lavice zaskřípěla. „Krvopřísežní,“ spustil. „Musíme se rozhodnout.“ Rozhlédl se kolem sebe a síň ztichla. „Orka Drtilebka nám poslala vzkaz. Elva z Lítých bijců nám nabízí práci. Chcete bojovat proti dračici?“

„To je tvoje rozhodnutí, náčelníku,“ zavolal Svik. „My půjdeme, kam ukážeš.“

„Já vím,“ souhlasil Glórni. „Jenže tohle není jen tak nějaká drobnost, pustit se do války s bohyní. Chci znát váš názor.“

„Měli bychom s ní bojovat,“ vyhrkl Svik. „Jestli to chápu dobře, tak zlato, které Elva nabízí, by z nás udělalo boháče, o jakých se nám ani nesnilo.“ Svik se zamyslel. „A já mívám divoké sny.“ Bojovníci kolem něj se zasmáli. „Ale nejdřív budeme muset vyzvednout Einara Polotrolla s Æsou z toho bohy prokletého ostrova jazykožroutů.“

Nakrápnutá Einarova lebka z bitvy s tím cizopasníkem na ostrově u iskidanského pobřeží znamenala, že nebyl s to cestovat, a Æsa se přihlásila, že tam zůstane s ním — a s dětmi, které prve zachránili — a bude ho léčit. Varg jen doufal, že jsou všichni ještě naživu.

Glórni pokýval hlavou. „Ať už se vydáme kamkoli, Einar s Æsou pojedou s námi,“ souhlasil.

„Æsa samozřejmě s dračicí bojovat chtít bude,“ odtušil Svik a síní se rozlehlo pochechtávání. „A Einarovi se určitě zalíbí možnost bojovat projednou s něčím, co je větší než on.“

Ostatní se zasmáli a Glórni hekl. Rozhlédl se, očima spočinul na Edel.

„Měli bychom bojovat,“ řekla a zatahala za ucho psisko sedící jí u nohou. „Nezdá se mi, že by tenhle problém zmizel sám. Nejlepší ho vyřešit dřív, než se rozroste. Navíc jsem drakorozené už potkala.“ Zasklebila se. „Moc se mi nelíbili.“

Glórni obcházel síň, ptal se každého, nikoho nevynechal.

„Inu, Nerozume?“ zeptal se Glórni i jeho.

„Představa boje proti dračici mě zrovna neláká,“ odtušil Varg.

„Jen Āsa je dost šílená na to, aby ji ta představa lákala,“ poznamenal Svik, síní se opět rozlehl chechot.

„Ale,“ pokračoval Varg, „Edel má nejspíš pravdu. Dračí bohyně sama od sebe nikam neodejde, a jestli legendy o ní mluví i jen z poloviny pravdu, pak nechat ji potulovat se po Vigrídu nemůže nikomu přinést nic dobrého.“

Síní ožila pokyvováním a výkřiky „heja“.

„Moudrá slova od Nerozuma,“ pronesl Svik s hraným úžasem. „Svět se vpravdě mění.“

„A ty, Glórni,“ zeptala se Vol, „co ty si myslíš o návratu do Vigrídu a o bitvě s dračicí?“

„Její následovníci mi zabili bratra,“ zabručel. „A unesli mi synovce. Nic víc vědět nepotřebuju.“

Vesli zasyčela a Glórni na ni pohlédl. „Nejen Breca unesený,“ řekla mu. „Vesli samým hladem zapomněla část zprávy paní Orky.“ Břicho měla naduté. Vyšťárala si ze zubů vlákno masa, pohlédla na něj a odcvrnkla ho. Říhla si.

„Cos zapomněla?“ popohnal ji Glórni.

Vesli se soustředila. „Paní Orka chtěla, abych vyřídila, že seid-čaro-dějka Uspa je s Elvou a Lítými bijci.“

„Uspa je s nimi!“ vyhrkla Vol a vstala ze židle.

„Kdo je Uspa?“ zašeptal Varg.

„Volina sestra,“ odpověděla Røkia.

„Ještě něco,“ navázala pištivě Vesli. „Mám říct, že drakorození mají syna Uspy, Bjarna.“

„Unesli Bjarna!“ zavrčela Vol. V očích jí vyšlehl temný plamen.

Glórni natáhl paži a sevřel jí ruce ve své obrovské dlani. Rozhlédl se po síní.

„Takže rozhodnuto. Krvopřísežní budou bojovat s dračicí. Za úsvitu vyrazíme k *Mořskému vlku*.“

Varg seděl na svinovacím lůžku a opíral se o stěnu. V ohništi dohořivaly uhlíky, halily síň zlatorudým soumrakem. Z jedné strany vedle něj chrápal Svik a na druhé ležela zády k němu Røkia. Cukala se, rty se pohybovaly, mumlala si nesrozumitelná slova.

Něco se jí zdá.

I Varg měl poslední dobou podivné sny. O černém vlkovi, který ho volá. O muži s jantarovými očima, který na něj ze stínů upírá pohled. To však nebyl důvod, proč dosud neulehl ke spánku.

Tiché kroky a stanula nad ním Vol.

„Jsi připravený?“ zeptala se.

Varg nasál vzduch. „Baže,“ vydechl.

„Za mnou,“ řekla Vol, otočila se a odcházela.

Varg se tiše postavil a překročil Røkiino spící tělo. Ta natáhla ruku a sáhla mu na nohu.

„Půjdu s tebou, jestli chceš,“ nabídla a vzhledla k němu.

Na okamžik se zarazil, pak přikývl. Røkia bezhlesně vstala a spolu pak přecházeli síň. Následovali Vol, ta vystoupila na stupínek a prošla rozbitými dveřmi vzadu v síni. Varg s Røkií si pospíšili za ní, viděli ji zmizet dolů po schodišti. První schody ještě osvětlovala zář ohně ze síně, ale když sešli až dolů k chodbě, halila je už tma.

Varg zašeptal na vlka ve své krvi a zrak se mu zostril, ze stínů ve předu se vydělila Vol krácející chodbou dál.

„Logi,“ zabručela Vol a železné svícny na stěnách se s praskáním rozzínaly, když je mýjela. Vzala ze zdi louč a zabočila do komnaty, Varg s Røkií kousek za ní.

Jaromirova mrtvola dosud ležela zborcená na mřížích oné tajné místnosti, tělo probodané tisícovkou odštěpků dřeva. Vol nevěnovala umrlci pozornost, došla ke stolu uprostřed komnaty a zasadila do něj louč. Vytáhla od opasku seax a řízla se do dlaně, sevřela pěst, počkala, až jí krev natekla na konečky prstů, pak jí na stůl začala kreslit rovné čáry. Šestnáct linek vybíhajících od louče, propojených jako pavučina. Na konec každé z nich napsala runy.

„Dej mi pramen sestřiných vlasů,“ vyzvala Varga a otevřela krvavou dlaň.

Varg zašátral ve váčku na opasku, srdce mu náhle v hrudi bilo jako kladivo. Vytáhl loknu a položil ji Vol do ruky.

„Jak se sestra jmenovala?“ zeptala se Vol.

„Frøya,“ odpověděl Varg.

Vol zavřela oči a znovu pěst sevřela kolem vlasů.

„*Andi Frøya, ég kalla thig. Síddasta sýn Frøya, ég kalla thig, sídasti andardráttur Frøya, ég kalla thig, kalladur af blóði, af holdi, af hári, af beinum, kalladur af krafti Snaka,*“ odříkala Vol. Otevřela ruku a vrhla zakrvavené vlasy do plamene pochodně.

Varg zalpal po dechu, bezděky po vlasech hmátl, ale Røkia mu sevřela zápěstí. Nic jiného mu po sestře nezbylo.

Plameny zasychely a zapraskaly, vyšlehly výš, rozlily se po celé osnově malované krví.

Vzduch se ochladil, místnost potemněla, vidět byly jenom plameny. Varg se otřásl, od pusy mu stoupala pára. Plameny vyletěly ještě výš a objevil se v nich obraz. Pohled viděný cizíma očima. Ten někdo utíkal lesem, kolem čněly vzrostlé stromy, větve obtěžkával sním. Zvuk namáhaného dechu, vrzání sněhu pod nohama, které utíkají, klopýtají. Na Varga dolehla tíha vyčerpání, nohy mu ztěžkly, v plicích začalo pálit.

„Co se to děje?“ sykl Varg.

„Díváš se Frøyinýma očima,“ odpovědela jemně Vol. „Vidíš, co viděla ona, slyšíš, co slyšela ona, cítíš, co cítila.“

Křičící hlasy, bodnutí strachu, které se jako ozvěnou ozvalo i ve Vargově těle. Frøya zrychlila, zakopla o větev pod sněhem, vyrovnala se, utíkala dál. Varg ucítil úder do zad a Frøya vyjekla, zřítíla se k zemi, do tváře ji zastudil sníh, lopatkami jí projela ostrá bolest. Varg cítil všechno, bolest, zimu, strach.

Frøya zkusila vstát, vyškrábala se na všechny čtyři. Hlasy za ní zesílily, další rána do zad a Frøya se zbortila do sněhu, cosi těžkého ji přikovalo k zemi.

„Snad sis nemyslela, že mi zdrhneš, ty *nidinská* malá mrcho?“ zavřel jí čísi hlas přímo do ucha. Ruka na týle, mačkala jí obličej do sněhu. Oči, ústa i nozdry okoušely sněh, borové jehličí a vlhkou zemi. Zkusila se nadechnout, začala panikařit, zmítat se v sevření toho, kdo ji držel.

„Postav ji,“ zvolal jiný, hluboký hlas, temný a tlumený sněhem. Kdosi ji zvedl ze země. Kašlala sněh, jehličí, hlínu a zhluboka se nadechovala. Čísi ruce ji prudce otočily a přimáčkly na strom, až jí to vyrazilo dech. V plamenech louče se objevila mužská tvář, ošlehaná a vrásčitá jako kůra starého stromu. Muž se usmíval, ve vlasech měl zapletené krkavčí pero, na krku mu visel náhrdelník z tesáků nebo klů. Další postavy se blížily za jeho zády, jedna byla vyšší a širší než ostatní, dlouhé černé vlasy měla stažené na zátylku a černý vous spletený do copu. Tenhle muž měl na opasku dva seaxy v jemně tepaných pochvách. Varg si všechny jejich tváře ukládal do paměti, vypaloval je do své mysl-klece.

„Třikrát,“ zavřel černý vous a přitom k ní natahoval paži. „Třikrát už tě moje banda musela honit. Varoval jsem tě, ať to víckrát neděláš. Nabízel jsem ti bohatství, nový život. Svobodu.“

„Cos mi nabízel, nebyla svoboda,“ zachrčela na něj zlostně Frøya a snažila se tlouct a kopat do toho, který ji držel, zkusila ho kousnout, ale zuby jí cvakly naprázdno. Koleno do břicha, opět jí vyrazilo dech, a ona se zbortila, hlava jí spadla. „Chci se jenom vrátit k bratrovi,“ zasípala.

Vargovi se zastavilo srdce.

Černovlasý muž se sklonil a zadíval se Frøye do očí. Varg v jeho zorníčkách zahlédl jiskření rudých plamínků.

„Nevděčná a blbá,“ řekl.

„Vrahu,“ odsekla Frøya.

„Co s ní mám udělat, šéfe?“ ozval se ošlehaný obličej. „Dal by se z ní udělat příklad. To by šlo.“

Ticho, černý vlas provrtával Frøyu pohledem.

„Do toho, Bráku,“ souhlasil nakonec, otočil se zády a odcházela.

Jméno, pomyslel si Varg. *Obličej, který nikdy nezapomenu, a jméno.* Další postavy odcházely za černovlasým a Brák se usmál. Udeřil Frøyu

přes ústa, Varg ucítil chuť krve, a Frøya padla na kolena, zvedla k Brákovi oči. Sledovala, jak rozvazuje pouzdro na opasku, jak z něj vytahuje jeden dlouhý hřeb.

Nával strachu. A zlosti. V krvi jí zavířila nová síla a Varg v ní poznal dotyk vlka. Odrazila se od země a vrhla se na něj, kousala a škrábala, muž vykřikl, vrávoravě odstoupil.

Neviděné ruce ji popadly za paže, odtáhly ji od Bráka, a ten jí vrazil pěstí do břicha, hlavičkou hřebu ji praštil ze strany do hlavy. Z těla jí otekla všechna síla, kolena se podlomila a Frøya se zbortila v sevření svých věznitelů.

„Drž ji,“ zavrčel Brák a otřel si krev ze škrábanců na tváři. Odvlekli ji ke stromu. Brák ji chytil za obě zápěstí, vykroutil jí je vysoko nad hlavu a prorazil jí dlaně hřebem až do kmene.

Varg vnímal, že pláče, a nevěděl, jestli je to z Frøyina děsu, který s ní prožíval, nebo z hrůzy, kterou v něm vyvolávalo vidět sestru trpět. Røkia mu stiskla ruku.

Místnost vyplnil Frøyin křik, plameny se kroutily a zmítaly.

Brák tasil z opasku seax a jílcem zatloukal hřeb do stromu, s každou ranou projela Vargovým tělem pulzující bolest. Když Brák skončil, poodstoupil a usmál se na ni.

„Tvůj zbytečný život konečně dostane smysl,“ pronesl. „Poučení pro ostatní, aby se chovali poslušně.“

„Lituju tě,“ zavrčela na něj Frøya.

Přikročil blíž, stáhl paži a zabodl jí seax do břicha. Připomínalo to ránu pěstí, zprvu tupou. Pak Brák zabral za čepel a přetáhl ji napříč přes břicho, otevřel jí tělo. Bolest, jakou Varg dosud nikdy neokusil. Zakymácel se, Røkia natáhla paži a přidržela ho. Cítil, jak Frøyu opouští síla, jak z ní vytéká život jako víno z proraženého měchu.

Naposledy se nadechla.

„Vargu,“ zašeptala, když jí padla hlava a obraz v plamenech vybledl a zmizel.

Varg padl na kolena a vyl.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Běs bohů.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.